

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET

☒: 1055 Budapest, Széchenyi rakpart 19.

☎: 1/441-6501 ☎: 06-1/441-6502

✉: titkarsag@repate.hu

🌐: www.repate.hu

Ügyszám: FRP/4/2016/Pan.

A Független Rendészeti Panasztestület

194/2016. számú (X. 13.)

állásfoglalása

A Független Rendészeti Panasztestület (a továbbiakban: Testület) **panaszos**¹ 2016. január 5-én Dr. V. N. jogi képviselő útján előterjesztett **panasza alapján indult eljárásban** a 2016. október 13-án megtartott zárt ülésén született állásfoglalását

megküldi az Országos Rendőrfőkapitánynak.

A Testület megállapítása szerint a vizsgált ügyben **alapjogot súlyosan sértő intézkedésre került sor.**

A Testület állásfoglalása ellen jogorvoslatnak helye nincs.

Indokolás

A panaszbeadványt a panaszos jogi képviselője által, postai úton küldte meg, melyben a vele szemben 2015. december 17-én fogatosított rendőri intézkedést panaszolja.

I.

1) A panaszos jogi képviselő útján előterjesztett beadványában előadta, hogy panasszal kíván élni a ... Rendőrkapitányság járőrei által 2015. december 17-én fogatosított rendőri intézkedés miatt, másrészt a rendőri intézkedés elmulasztása miatt az alábbiak alapján.

A panaszos 2015. december 16-án este 23 óra körül érkezett ez ...-i szórakozóhelyre a N. klubba. A panaszos kiment a klub elé cigarettázni éjszaka 0 óra 30 perc körül. Alig telt el pár perc, a panaszost megtámadta T. L. szerelmi féltékenysége miatt. T. L. váratlanul oldalról megközelítette a panaszost, ahogy odaért hozzá azonnal fején ütötte, melynek következtében a panaszos megsédült és a földre esett. A panaszos szédült állapotban, kis idő múlva felkelt a földről, majd T. L. újból megütötte, mely következtében ismét a földre esett a panaszos, illetőleg annak eredményeként eltört a panaszos orrcsontja és a könyökcsonthoz. A panaszos

¹ Az Rtv. 93/A. § (8) bekezdése értelmében a panaszos személyes adatait töröltük.

álláspontja szerint ezen cselekménysorozatot végignézte az a két rendőr, akik a támadástól kb. öt méter távolságra intézkedtek egy másik, rongálásos eset kapcsán. A rendőrök a panaszos védelmére kelhettek volna az első ütést követően a további támadás megelőzése, illetőleg elhárítása érdekében. Azonban a rendőrök ezt elmulasztották, így a panaszosnak saját magát kellett megvédenie a támadóval szemben, hiszen szédült állapotban volt, fájdalmai voltak, illetve az orrából ömlött a vér. A rendőrök mind ezután kezdeményeztek intézkedést a panaszossal szemben. Mentőt hívtak a panaszos orvosi kivizsgálása és kórházi ellátása érdekében, majd ezek megtörténtét követően előállították panaszost. A kapitányságon a panaszossal nem közölték azt, hogy előállítják, amely azzal jár, hogy előállító helyiségben kerül elhelyezésre abban az egészségi állapotban, amelyben a panaszos az őt ért támadás következtében volt. Ha a panaszos tisztában lett volna azzal, hogy őt előállítják, és annak minden vele járó következményével, úgy minden bizonnyal értesítette volna azonnal a jogi képviselőjét, aki egyébként a testvére. A panaszos nem érti miért volt szükség az előállítására, mivel őt a támadója, T. L. ellen a ... Rendőrkapitányság Vizsgálati Osztályán folyamatban lévő büntetőeljárás során, az előállító helyiségből történő kiengedését követően tanúként hallgatták meg. A panaszos sérelmezi azt, hogy a rendőrök figyelmen kívül hagyták azt, hogy ő volt a sértett fél, mivel őt támadták meg mindenféle provokálás, előzetes szóváltás nélkül, mások és a rendőrök szeme láttára, és neki okoztak súlyos testi sérüléseket.

A panaszos véleménye szerint az intézkedő rendőröknek kötelességük lett volna felismerni a valós helyzetet, következőképpen intézkedni mások személye elleni jogtalan támadás elhárítása, valamint megakadályozása érdekében.

A panaszos jogtalanának tartja az előállítását, hiszen az egyáltalán nem volt indokolt és megalapozott. Továbbá az előállítása teljes mértékben mellőzte az elérni kívánt cél figyelembe vételét.

Összességképpen a panaszos alábbiakat sérelmezi az eset vonatkozásában.

1. A rendőrök nem hárították el a panaszost ért támadást, különös tekintettel a második ellene irányult ütésre, ezáltal elmulasztották a rendőri intézkedési kötelezettségüket.
2. A panaszost jogtalanul állították elő, mivel a rendőrök a támadás megkezdésétől fogva tisztában voltak azzal, hogy a panaszos sértett volt, következőképpen azzal, hogy tanúként hallgatják meg. Ez alapján jogtalanul és indokolatlanul fosztották meg őt a személyi szabadságától.
3. A panaszost nem tájékoztatták arról, hogy előállítják, és annak tartalmáról sem, hogy az valójában mit is jelent.
4. A panaszost korlátozták abban a törvény adta jogában, hogy értesítheti jogi képviselőjét telefonon keresztül.
5. Végül pedig a panaszos cipő nélkül tartózkodott az előállító helyiségben, - amely már önmagában is megalázó -, melynek következtében a panaszos megfázott, és lázas beteg lett.

A panaszos véleménye szerint elfogadhatatlan egy tanúnak, illetőleg az igazságszolgáltatást segítő sértettnek ilyen módon történő megalázó kezelése, akinek igazmondási kötelezettsége is van többek között. Úgy véli egy tanúval szembeni ilyen fajta eljárás és bánásmód csak és kizárólag rendőrállamban fordulhat elő, ahol rendőri kényszer és jogtalanság uralkodik az emberi jogok és büntetőeljárási jogok előtérbe helyezése és érvényesítése helyett.

A panaszos a következő jogszabályokra hivatkozott beadványában. A rendőrség szolgálati szabályzatáról szóló 30/2011. (IX.22.) BM rendelet (továbbiakban: Szolgálati Szabályzat) 4. § (2) bekezdésére, a 3. § bekezdésére, illetőleg a 10. § (1) bekezdésére, a 16. § (1) bekezdésére, továbbá a 28. § (1) bekezdésére. A rendőrségről szóló törvény (továbbiakban: Rtv.) rendelkezései közül pedig az 1. § (2) bekezdését, a 2. §-t, valamint a 18. §-t és a 33. § (4) bekezdését jelölte meg.

A panaszos megjegyezte a beadványa végén, hogy tudomással bír arról, hogy a helyszínen intézkedő rendőrök a támadói ismerősei. Az intézkedés után az egyik intézkedő rendőr felvette a kapcsolatot egy közösségi oldalon a panaszos volt barátnőjével ismerkedés céljából. A közöttük lefolytatott csevegés során az a kijelentés hangzott el, „hogy okosan kell csinálni, nem a rendőrök előtt.” Egy ilyen jellegű kijelentés a panaszos véleménye szerint elfogadhatatlan.

A panaszos úgy véli a rendőri intézkedés, segítségnyújtás hiánya miatt megalázó helyzetbe került, amely miatt sérült az emberi méltósághoz való joga. A panaszos álláspontja szerint a rendőri intézkedés sértette az Alaptörvény II. cikke által biztosított emberi méltósághoz való jogát, valamint a III. cikk (1) bekezdésében foglalt kínzás, embertelen, megalázó bánásmód, illetőleg büntetés tilalmát, továbbá a IV. cikke szerinti személyi szabadsághoz való jogát. Ezen felül az intézkedés érintette az Alaptörvény V. cikkét és a XXIV. cikkét.

A panaszos előadta továbbá, hogy panaszt tett a ... Rendőrkapitányságon 2015. december 21-én.

2) A panaszos beadványához mellékelte az ambuláns lapot, mely a 2015. december 17-én a ... Oktatókórház Baleseti Sebészetén készült.

Az ambuláns lap szerint a panaszos orrcsontja eltört, egyéb sérülése nem volt. A panaszos alkoholos befolyásoltság alatt állt.

3) A panaszos beadványához mellékelte azt az ambuláns lapot, amely a 2015. december 17-én a ... Oktatókórház Sürgősségi Fej- és Nyaksebészeti Szakrendelésén készült.

A diagnózis szerint a panaszos orrcsontja eltört.

4) A panaszos beadványához csatolta azt az ambuláns lapot is, amely a 2015. december 17-én a ... Oktatókórház Különleges Fül- Orr- Gége Szakrendelésén készült.

Az ambuláns lap szerint a panaszos orrcsontja eltört.

5) A panaszos mellékelte a rendőrségi igazolást az előállítás időtartamáról, melyet a Testület a rendőrségi iratok között ismertet.

5) A panaszos a jogi képviselőjén keresztül a Testület rendelkezésére bocsátotta a 2015. december 17-én kelt jegyzőkönyvet a panaszos tanúként történő kihallgatásáról.

A jegyzőkönyv készült a ... Rendőrkapitányságon a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény 164. § (3) bekezdésébe ütköző és aszerint minősülő súlyos testi sértés büntetnének megalapozott gyanúja miatt T. L. ellen folyamatban lévő eljárásban a panaszos tanúkénti kihallgatása alkalmával, 2015. december 17-én 6 óra 5 perckor. A kötelező figyelmeztetések elhangzása után a panaszos vallomást tett. A jegyzőkönyvet 2015. december 17-én 7 óra 20 perckor zárták le.

6) A panaszos a jogi képviselőjén keresztül mellékelte a 2015. december 21-én kelt jegyzőkönyvet a panaszos jogi képviselőjének a bejelentéséről.

A jegyzőkönyv készült a ... Rendőrkapitányságon, 2015. december 21-én 12 óra 23 perckor.

A jogi képviselő előadta, hogy ügyvédi minőségében van jelen a panaszos jogi képviseletében eljárva, valamint kötelességének érzi ügyvédként a panasz megtételét, ilyen esetet tapasztalva. 2015. december 16-án az éjszakai órákban a nyíregyháza B. téri N. szórakozóhely előtt a panaszos sérelmére T. L. súlyos testi sértést követett el. A bűncselekmény elkövetésének helyszínétől kb. 5. méter távolságra 2 intézkedő rendőr tartózkodott, egy rongálásos eset kapcsán érkeztek a helyszínre. Az intézkedő rendőrök a támadás megkezdésétől jelen voltak. A jogi képviselő sérelmezi, hogy egy másik eset kapcsán, a helyszínen intézkedő rendőrök nem akadályozták meg, hogy a súlyos testi sérülés bekövetkezzen a panaszosnál, ugyanis lehetőségük lett volna az első ütés következtében a panaszos földre kerülése után. A második – az orrsont eltörését eredményező - ütést megakadályozni, elhárítani, azonban ezt nem tették meg. A jogi képviselő előadta, hogy T. L. ismeri a rendőröket. Továbbá ugyancsak rendelkezik azzal az információval, mely szerint az intézkedő rendőrök valamelyike álnéven az egyik közösségi oldalon kapcsolatba lépett B. K-val. A közöttük elhangzott csevegés során a rendőr azt mondta, hogy okosan kell csinálni, nem a rendőrök előtt. Ezen kívül az álnevű rendőr, bizalmas információkat adott ki, illetőleg udvarolt B. K-nak. Továbbá a csevegésből az is kiderült, hogy a rendőrök a tanúnak csak a nevét írták fel, egyéb adatai nem kerültek rögzítésre.

A jogi képviselő álláspontja szerint, mivel a rendőrök maguk is szemtanúi voltak T. L. támadásának, amikor is a panaszos két alkalommal is védtelen állapotba került. A nyomozás során kikért jegyzőkönyv tanúsága szerint a panaszost tanúként hallgatták ki, mely alapján jogi képviselő számára érthetetlen és elfogadhatatlan a panaszos előállítása, és olyan egészségi állapotban az előállító helyiségben, egész éjszakán át történő bezárása.

A jogi képviselő megjegyezte azt is, hogy a panaszos telefonját elvették, és közeli hozzátartozót nem értesítettek.

A jogi képviselő kérte, hogy az általa megnevezett tanú nevét ne fedjék fel az eljárás során.

A jogi képviselő hozzátette, hogy a jelen panasz megtétele során sürgős hívást kapott 13 óra 1 perckor, mely szerint a panaszos könyök csontja is eltört az orvosok megállapítása szerint.

A jogi képviselő álláspontja szerint T. L. autójában egy rendőr ült civil ruhában.

A jogi képviselő azt szeretné elérni, hogy a jövőben hasonló eset ne forduljon elő a rendőrök részéről, hiszen az ilyen esetek nagymértékben rombolják a közrend védelmébe vetett állampolgári bizalmat.

7) A panaszos mellékelte a 2016.január 4-én kelt ügyvédi meghatalmazást, mely szerint a panaszos meghatalmazza Dr. V. N. ügyvédet, hogy a rendőri intézkedéssel szembeni panaszeljáráásban az ügyvédekről szóló 1998. évi XI. törvény alapján teljes jogkörrel képviselje.

8) A panaszos a jogi képviselőjén keresztül 2016. június 21-én megküldte a panaszos vonatkozásában az Országos Mentőszolgálat (továbbiakban: OMSZ) ... Régió ... Kirendeltsége által kiadott mentési adatlap és menetlevél, mentési adatlap-, valamint menetlevél formanyomtatvány, továbbá az OMSZ mentési dokumentáció másolati példányát.

a) A mentési adtalap és menetlevél szerint, a bejelentés ideje 2015. december 17-én 2 óra 9 perc. A mentő gépjármű az állomásról 2 óra 11 perckor indult el, a panaszos felvételi helyére pedig 2 óra 17 perckor érkezett. A helyszínről a mentő gépjármű 2 óra 28 perckor indult el, az a panaszos átadásának helyére 2 óra 35 perckor, az állomásra pedig 2 óra 49 perckor érkezett vissza a mentő gépjármű. A panaszos gyógyintézetbe érkezésének ideje 4 óra 30 perc, a panaszos átvételének időpontja pedig 4 óra 40 perc.

b) Az OMSZ mentési dokumentáció szerint a panaszost rendőri jelenléttel szállították el a helyszínről. Az anamnézis és az epikrízis a másolati példány rossz minősége miatt nem olvasható.

c) A harmadik dokumentumon szerepel a riasztás oka a panaszos orrának vérzése, a bejelentésben szerepelt az is, hogy a panaszos biztonságban van, lélegzik, kérdésekre válaszol, kezét, lábát, fejét tudja mozgatni. A bejelentés időpontja 2015. december 17-én, 2 óra 9 perc.

II.

A Testület az ügy érdemi vizsgálata, a tényállás pontosabb megismerése érdekében felvilágosítást kért az ORFK Ellenőrzési Szolgálatán keresztül az illetékes rendőri szervtől, valamint megküldeni kérte az ügygel kapcsolatos rendőrségi dokumentumokat és a konkrét kérdésekkel kapcsolatban a rendőrség álláspontját. A rendelkezésre bocsátott iratokból az alábbi releváns tények voltak megállapíthatóak.

1) Dr. I. L. r. alezredes, kapitányságvezető 2016. február 12-én kelt átiratában az alábbiakról tájékoztatta a Testületet.

A kapitányságvezető átirata alapján ... település ... utca ... szám alatt lévő lépcsőház bejárati ajtajának üvegét betörték. A bűncselekményt észlelő bejelentővel a három elkövetőt elfogták a rendőrök. Az intézkedés közelében, melynek pontos távolsága nem meghatározható egy súlyosabb bűncselekmény elkövetése miatt rendőri intézkedés vált szükségessé. A rendőrök

észlelték, hogy egy személy megüt egy másikat, aki a földre esik, majd onnan felállva visszaüt. Erősítést is hívtak a helyszínre, majd az erősítés helyszínre érkezésekor átadták a rongálás bűncselekményét elkövető három személyt, illetőleg az intézkedést is. A súlyosabb bűncselekmény észlelésekor azonnal intézkedtek a helyszín közelében tartózkodó rendőrök. Amennyiben nem szakították, illetőleg nem akadályozták volna meg azonnali rendőri intézkedéssel a bűncselekményt, azzal további, esetlegesen életveszélyt is okozó bűncselekmény elkövetése is megtörténhetett volna. Két fő intézkedő rendőr felismerve a testi épséget sértő bűncselekményt, kötelességüknek eleget téve intézkedett, körülöttük jelentős számú tömeggel. Az egymást bántalmazó felek közé állva akadályozták a további konfliktus kialakulását, és megfelelő kontroll alatt tartották őket. A kapitányságvezető megjegyezte, hogy az ügyel kapcsolatban büntetőeljárás van folyamatban a ... Rendőrkapitányságon. A kapitányságvezető az alábbi jogszabályhelyekre hivatkozott az átiratban az Rtv-ből.

13. § (1) bekezdése alapján a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve ilyet a tudomására hoznak. Ez a kötelezettség a rendőrt halaszthatatlan esetben szolgálaton kívül is terheli, feltéve, hogy az intézkedés szükségességének időpontjában intézkedésre alkalmas állapotban van.

29. § (1) bekezdésének a) pontja szerint a rendőr a feladata ellátása során igazoltathatja azt, akinek a személyazonosságát a közrend, a közbiztonság védelme érdekében, bűnmegelőzési vagy bűnüldözési célból, a tartózkodása jogszerűségének megállapítása céljából, közlekedésrendészeti ellenőrzés során, továbbá az igazoltatott vagy más természetes, illetve jogi személy és egyéb szervezet jogainak védelme érdekében kell megállapítani.

33. § (1) bekezdés a) pontja alapján a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek.

A kapitányságvezető megjelölte továbbá a Szolgálati Szabályzat 8. § (1) bekezdését, mely szerint a rendőr az általa észlelt vagy tudomására jutott és hivatalból üldözendő bűncselekményről - ha az elkövető ismert, annak megjelölésével - feljelentést tesz, vagy ha a nyomozó hatóság tagja, úgy hivatalból megteszi a szükséges intézkedéseket a büntetőeljárás megindítása érdekében.

A Szolgálati Szabályzat 25. § (2) bekezdése alapján az igazoltatás során meg kell állapítani az igazoltatott személyazonosságát, és - akinél ez a további intézkedéshez, eljáráshoz szükséges, vagy egyéb körülmények ezt indokolják - az igazoltató lapon rögzíteni kell az igazoltatottnak az Rtv. 29. § (8) bekezdése szerinti személyazonosító adatait, az igazolványának sorozatát és számát, valamint az igazoltatás helyét, idejét és okát.

A 28. § (1) bekezdése szerint a rendőr a szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt a tettenérés helye szerint illetékes, szükség esetén a legközelebbi általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szervhez állítja elő.

A fentiekből megállapítható, hogy a rendőri intézkedés célja a bűncselekmény megszakítása, további bűncselekmény elkövetésének megakadályozása, illetőleg a bűncselekményt elkövető személyek elfogása. Az intézkedésre az Rtv. 13. §-a, valamint a Szolgálati Szabályzat 8. § (1)

és a 25. § (2) bekezdése, továbbá a 28. § (1) bekezdése, illetőleg az Rtv. 29. § (1) és a 33. § (1) bekezdése adta a jogalapot.

A kapitányságvezető az átiratban hivatkozott továbbá az Rtv. 1. § (2) bekezdésére, mely szerint a rendőrség az Alaptörvényben, az e törvényben és törvény felhatalmazása alapján más jogszabályban meghatározott bűnmegelőzési, bűnüldözési, államigazgatási és rendészeti feladatkörében általános bűnügyi nyomozó hatósági jogkört gyakorol, végzi a bűncselekmények megelőzését, megakadályozását és felderítését, valamint a bűncselekményből származó vagyron visszaszerzését.

Az Rtv. 4. § (2) bekezdése alapján a rendőrséget az általános rendőrségi feladatok ellátására létrehozott szerv, a belső bűnmegelőzési és bűnfelderítési feladatokat ellátó szerv, valamint a terrorizmust elhárító szerv alkotja.

Az átirat tartalmazza ezen felül a 22/1997. (XI. 18) ORFK utasítás 28. pontját, mely alapján a járőrszolgálatban az intézkedéseket általában a járőrvezető kezdeményezze. Járőrtárs intézkedést csak akkor kezdeményezzen, ha erre a járőrvezetőtől külön utasítást kap vagy vele nincs közvetlenül kapcsolatban, illetve az azonnali intézkedés elmulasztása a járőrre vagy másra nézve súlyos következményekkel járhat. A 29. pontja szerint pedig az intézkedést általában a járőrvezető folytassa le, a járőrtárs közvetlen biztosítása mellett. A járőrtárs kísérje figyelemmel közvetlen környezetét, valamint az intézkedés alá vont személyt, legyen készen menekülés megakadályozására vagy támadás elhárítására. Az intézkedés alá vont személyt lehetőleg ki kell vonni mások közvetlen figyelmének köréből, olyan helyre kell állítani, amely biztosítja az intézkedés zavartalanságát, biztonságát.

Az ügyben intézkedő rendőröket intézkedési kötelezettség terhelte. A körülmények maradéktalan tisztázása az intézkedő rendőrök kötelessége volt. A rendőrök felismerték, hogy a közelben egy súlyosabb bűncselekmény történt, egy esetleges verekezés van kibontakozóban. Felismerték azt is, hogy őket a súlyosabb bűncselekménnyel kapcsolatban intézkedési kötelezettség terheli. A rájuk vonatkozó jogszabályok betartásával döntöttek, ennek megfelelően a súlyosabb bűncselekménnyel kapcsolatban intézkedtek. A rongálásos eset kapcsán foganatosított intézkedés helyszíne és a N. szórakozóhely előtt történt cselekmény közötti távolság felmérése az emberi észlelés szubjektív volta miatt pontosan nem megállapítható, illetőleg az eljárás során meghallgatott tanúk eltérően nyilatkoztak a két helyszín közötti távolsággal kapcsolatban, azt 8-20 méter között határozták meg. A rendőrök a meghallgatásuk során elmondták, hogy a mindkét szórakozóhely előtt tartózkodó személyek száma kb. 20-25 fő lehetett. A panaszos jogi képviselő által indítványozott B. Zs. és B. K. tanúk meghallgatásukkor azt nyilatkozták, hogy nem látták azt, hogy milyen tevékenységet folytatnak a közelben lévő rendőrök. A kapitányságvezető álláspontja szerint, ha nem látták a tanúk, akkor nem is kísérték figyelemmel a rendőröket, nem tudhatták, hogy intézkedés folyik a közelben. A 20-25 fős létszáma- szórakozóhely előtt erőteljesen hanghatást eredményezhetett, illetőleg azok mozgása jelentősen zavarhatta az objektív észlelést a tanúk és az intézkedő rendőrök részéről. A rendőrök ennek ellenére kiszűrtek a tömegben folyó hangos vitát, illetőleg észlelték, hogy egy személy a földre esik. A panaszos elmondta, hogy őt kétszer ütötte meg T. L., és mindkét esetben a földre került, illetőleg az első ütés váratlanul, meglepetésszerűen érte. A tanúk nem említették azt a meghallgatásukkor, hogy a rendőrök már az első ütésnél jelen voltak, illetőleg látták azt. Ezt nem is feltételezték, hiszen elmondták, hogy nem is látták, hogy mit csinál a közelben a két rendőr. A rendőrök azt nyilatkozták, hogy ők csak egy ütest láttak, melynek következtében a panaszos a földre esett,

majd onnan felállva visszaüött. Tehát a panaszos azon állítása nem felel meg a valóságnak, mely szerint a két rendőr látta, hogy a panaszost bántalmazták, azonban nem akadályozták meg a panaszost ért újabb ütést.

A panaszossal szemben fogantatott intézkedésekre az Rtv. 29. § (1) bekezdés a) pontja, a 33. § (1) bekezdés a) pontja, továbbá a Szolgálati Szabályzat 8. § (1) bekezdése és a 25. § (2) bekezdése teremtették meg a jogalapot. A rendőrök intézkedés alá vonták, melynek keretén belül igazoltatták a panaszost, illetőleg T. L-t. Majd a rendőrök meghallgatták őket a cselekménnyel kapcsolatban, azonban mindketten sérülésre panaszkodott, továbbá a panaszos arcán vérző sérülést láttak a rendőrök, így intézkedtek a sérültek orvosi vizsgálatára, ellátására. Az orvosi ellátás során a vizsgálatokat végző orvos nem tartotta a kórházban megfigyelés céljából őket, ezért annak nem volt akadálya, hogy az előállító helyiségben kerüljenek elhelyezésre. A helyszíni intézkedéskor a rendőrök a panaszos és T. L. orvosi ellátását tartották szem előtt, ezt bizonyítja az, hogy azonnal mentőt kértek a helyszínre, majd a vizsgálatok és ellátás követően állították elő a panaszost. A panaszos kihallgatható állapotban volt, azt az előzetes orvosi vélemény sem zárta ki.

A helyszínen mind a panaszos, mind T. L. elismerte a kölcsönös bántalmazást. Az orvosi vizsgálatokat követően a ... Rendőrkapitányságra szállították őket, ahol előállító helyiségben helyezték el őket. Az intézkedést 2 óra 10 perckor kezdték meg a rendőrök, az előállító helyiségben pedig 3 óra 20 perckor helyezték el a panaszost. Ezután a rendőrök elkészítették a jelentéseket, melyeket átadtak a forrányomos csoport vezetőjének, aki a jelentésben foglaltakat összegezte, és a panaszost kihallgatás céljából átvette.

Az átirat alapján a panaszost tájékoztatták az előállítás tényéről, és okáról.

A panaszos azon állítása sem fedti a valóságot, mely szerint az előállítása alatt nem értesíthette a jogi képviselőjét, hiszen az előállításakor az őt befogadó őr nyilatkozta a Szolgálati Szabályzat 2. melléklete szerint rendszeresített előállító helyiségben elhelyezett nyilatkozaton. A befogadás során a panaszost tájékoztatták arról is, hogy hozzátartozó, vagy egyéb személy kiértesítését kérheti, de a panaszos sem akkor, sem később nem élt ezzel a lehetőséggel. A nyilatkozaton szereplő kérdésekre válaszolt, az abban szereplő tájékoztatást aláírásával tudomásul vette. Tehát a panaszos előállító helyiségbe történő befogadásakor a befogadó őr a számára előírt Rtv. 18. § (1) bekezdése szerinti kötelezettségét teljesítette.

Az előállítás körülményei kapcsán a kapitányságvezető részletesen leírta, hogy az előállító helyiség a kapitányság épületében van, amely központi fűtésrendszerrel fűtött, illetőleg padlófűtéssel rendelkezik. A rendkívüli őr kamerarendszeren keresztül figyelte a panaszost, valamint a zárkaajtón elhelyezett kémlelőnyíláson több esetben is ellenőrzi. Az előállító helyiség falán őrhívó található. Tehát a kapcsolat folyamatos az előállított személy és a felügyeletet ellátó őr között.

A panaszos azon kifogása kapcsán, hogy cipő nélkül kellett az előállító helyiségben tartózkodnia, mely következtében ő beteg lett, az átirat a következőket tartalmazza. A panaszos a meghallgatásakor azt nyilatkozta, hogy „fájt a karom, és inkább levettem a cipőmet, és mezítláb mentem be a helyiségbe.”

A Szolgálati Szabályzat 31. § (8) bekezdése szerint az előállítás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében az előállító helyiségben a fogvatartott saját tulajdonú alsó- és felsőruházatát nadrágszija nélkül, lábbelijét cipőfűző nélkül tarthatja magánál.

A panaszos önként vette le a cipőjét, miután tájékoztatták a fent hivatkozott rendelkezésről, azzal a lehetőséggel pedig, hogy kiveszi a cipő fűzőjét a cipőjéből a tájékoztatást követően sem élt.

A panaszossal szemben fogatosított intézkedés miatt a panaszos jogi képviselője személyesen tett panaszt a ... Rendőrkapitányságon 2015. december 21-én, melyet kapitányságvezető kivizsgált, és mint alaptalant elutasított.

2) K. G. r. fhdgy. 2016. február 10-én kelt feljegyzéséből az alábbiak állapíthatók meg.

A rendőrök tájékoztatták a panaszost az előállítás okáról. A panaszos előállítása 2 óra 10 perctől 6 óra 40 percig tartott. Elsődlegesen orvosi vizsgálatra, ellátásra szállították, majd az előállító helyiségben 3 óra 20 perckor helyezték el. A panaszos nem kérte a hozzátartozója, valamint egyéb személy kiértesítését.

Az előállítás időtartam alatt az intézkedést fogatosító rendőrök jelentéseket írtak a bűncselekményről, majd azokat átadták a forrányomos csoport vezetőjének. Ezt követően kezdték el a kihallgatásokat.

Az előállítás körülményei kapcsán a jelentés tartalmazza, hogy az előállító helyiség a kapitányság épületében van, amely központi fűtésrendszerrel fűtött, illetőleg padlófűtéssel rendelkezik. A rendkívüli ór kamerarendszeren keresztül figyelte a panaszost, valamint a zárkaajtón elhelyezett kémlelőnyíláson több esetben is ellenőrzi. Az előállító helyiség falán őrhívó található. Tehát a kapcsolat folyamatos az előállított személy és a felügyeletet ellátó ór között.

A panaszos azon kifogása kapcsán, hogy cipő nélkül kellett az előállító helyiségben tartózkodnia, mely következtében ő beteg lett, a jelentés a következőket tartalmazza. A panaszos a meghallgatásakor azt nyilatkozta, hogy „fájt a karom, és inkább levettem a cipőmet, és mezítláb mentem be a helyiségbe.”

A Szolgálati Szabályzat 31. § (8) bekezdése szerint az előállítás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében az előállító helyiségben a fogvatartott saját tulajdonú alsó- és felsőruházatát nadrágszija nélkül, lábbelijét cipőfűző nélkül tarthatja magánál.

A panaszos önként vette le a cipőjét, miután tájékoztatták a fent hivatkozott rendelkezésről, azzal a lehetőséggel pedig, hogy kiveszi a cipőfűzőjét a cipőjéből a tájékoztatást követően sem élt.

A panaszossal szemben fogatosított intézkedés miatt a panaszos jogi képviselője személyesen tett panaszt a ... Rendőrkapitányságon 2015. december 21-én, melyet kapitányságvezető kivizsgált, és mint alaptalant elutasított.

3) A rendőrség mellékelte 2016. február 1-jén kelt határozatát a panasz elutasításáról.

Dr. I. L. r. alezredes, kapitányságvezető az Rtv. 92. § (1) bekezdése alapján a panaszos jogi képviselője által, a panaszossal szemben fogatosított rendőri intézkedés miatt tett panaszában folytatott eljárás során a panaszt, mint alaptalant elutasította.

A ... Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és határrendészeti Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály állományába tartozó rendőrök 2015. december 17-én 2 óra 10 perckor a panaszossal szemben fogatosítottak rendőri intézkedést, mely ellen a panaszos jogi képviselője panaszt tett a ... Rendőrkapitányságon. A panasz jegyzőkönyvben került felvételre, amelyben sérelmezi, hogy a helyszín közelében kb. 5 méterre intézkedő rendőrök nem akadályozták meg, hogy súlyos sérülés következzen be a panaszosnál, ugyanis lehetőségük lett volna az első ütés után, a második – az orrcsont eltörését eredményező – ütest megakadályozni, elhárítani, azonban ezt nem tették meg. A jogi képviselő panaszolta továbbá, hogy a panaszos előállítását és a sérülése ellenére előállító helyiségben történő elhelyezését, egy egész éjszakán át tartó fogva tartását, illetőleg azt hogy tanúként hallgatták ki, valamint azt, hogy elvették a panaszos telefonját, és közeli hozzátartozóit nem értesítették az előállításról.

Dr. I. L. r. alezredes, kapitányságvezető megvizsgálta az intézkedés jogszerűségét és szakszerűségét, mely során a következőket állapította meg.

Az Rtv. 11. § és 13. §-a alapján a ... Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Határrendészeti Osztály Járőr-és Őrszolgálati Alosztály állományában szolgálatot teljesítő rendőrök a TIK ügyeletesének utasítására jelentek meg és kezdeményeztek intézkedést a Búza utcán, az U. nevű szórakozóhely előtt. A ... település ... utca ... szám alatt lévő lépcsőház bejárati ajtajának üvegét betörték. A bűncselekményt észlelő bejelentővel a rendőrök az U. szórakozóhely előtt a három elkövetőt elfogták, akiket meghallgattak, majd adataikat rögzítették, és a háttér információs rendszerben priorálták. Tekintettel arra, hogy az intézkedés közelében bűncselekmény elkövetése miatt intézkedés vált szükségessé, a rendőrök erősítést hívtak a helyszínre. Az erősítés megérkezésekor, részükre átadták a három elkövetőt, illetve az intézkedést.

A rendőri intézkedést a Szolgálati Szabályzat 8. § (1) és a 25. § (2) bekezdés, továbbá a 28. § (1) bekezdései, valamint az Rtv. 29. § (1) és a 33. § (1) bekezdései alapján hajtották végre.

A rendőröket intézkedési kötelezettség terhelte. A körülmények maradéktalan tisztázása az intézkedő rendőrök kötelessége. Felismerték, hogy a közelben egy súlyosabb bűncselekmény történt, egy esetleges verekedés van kibontakozóban, illetőleg azt, hogy őket a súlyosabb bűncselekménnyel kapcsolatban intézkedési kötelezettség terheli. A rendőrök az Rtv. 4. § (2) és (7) bekezdései, valamint az 5. § (4) bekezdése, továbbá az 22/1997. (XI. 18.) ORFK utasítás 28. és 29. pontjai alapján úgy döntöttek, hogy a súlyosabb cselekménnyel kapcsolatban intézkednek. A helyszínre további rendőri erőt kértek, mivel a rongálás elkövetőivel szemben nem fejezték be az intézkedést, hiszen egy súlyosabb, erőszakos bűncselekmény észlelése azonnali rendőri fellépést igényelt.

A határozat további része szó szerint megegyezik Dr. I. L. r. alezredes, kapitányságvezető 2016. február 12-én kelt átiratában foglaltakkal, így annak ismétlésétől a Testület eltekint.

Dr. I. L. r. alezredes, kapitányságvezető megállapította, hogy a panaszos előállítását jog-és szakszerűen, a hatályban lévő jogszabályok alapján hajtották végre. A helyszínen megállapítottak és az előállítás is megfelelően került dokumentálásra. A vizsgálat során olyan tény vagy körülmény nem nyert megállapítást, amely a rendőri intézkedés jog-és szakszerűségét kifogásolhatóvá tenné, ezért a panaszt elutasította.

4) Az előállítás idejéről szóló igazolás szerint a rendőrség igazolta, hogy a panaszos 2015. december 17-én 2 óra 10 perctől 2015. december 17-én 6 óra 40 percig a ... Rendőrkapitányság épületében tartózkodott.

A panaszos aláírásával hitelesítetten kijelentette, hogy az előállítás időtartama alatt sérülése, illetőleg panaszja nem keletkezett.

5) A rendőrség mellékelte az előállítással kapcsolatos panaszosi nyilatkozatokat.

A panaszos minden kényszer és fenyegetés nélkül nyilatkozta, hogy az eljárás során nem szenvedett sérülést, nincs azonnali ellátást igénylő egészségügyi problémája, továbbá nem szenved fertőző betegségben, valamint nem szenved olyan betegségben, amely szükségessé teszi a meghatározott időközönkénti étkezést. A panaszos kijelentette, hogy az intézkedés megkezdésekor a védelemhez való jogáról a tájékoztatást részére megkapta, illetőleg a jogorvoslati jogaira vonatkozó tájékoztatást is megkapta szóban a panaszos.

A panaszos azt nyilatkozta továbbá, hogy az Rtv. 18. § (1) bekezdése alapján hozzátartozó vagy egyéb személy kiértékelését nem kéri.

A panaszos az előállító helyiségben történő elhelyezésével kapcsolatban az 56/2014. BM rendelet alapján a jogairól és kötelességeiről szóló írásos tájékoztató tartalmát megismerte, illetve a tájékoztatót átvette.

6) A rendőrség megküldte a 2016. január 27-én kelt jegyzőkönyvet B. K. közigazgatási ügyben történő tanúkenti meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a ... Rendőrkapitányság ... számú hivatalos helyiségében a panaszos panaszügyében kezdeményezett közigazgatási hatósági eljárásban a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 39. § (2) bekezdésének b) pontja alapján, figyelemmel a Ket. 53-54. §-ában foglaltakra B. K. tanú meghallgatása alkalmával 2016. január 27-én 11 órakor.

A meghallgatáson jelen volt még a panaszos, illetőleg a panaszos jogi képviselője.

A tanú jogaira és kötelezettségeire történő figyelmeztetéseket követően B. K. vallomást tett, mely szerint egy szerdai este elmentek a N-ba, egy szórakozóhelyre. Bent buliztak, majd kimentek cigarettázni a panaszossal. Ezt követően megérkezett T. L. és T. S. T. L. szóváltás nélkül „bevert egyet” a panaszosnak, aki ennek következtében a földre esett, majd amikor a

panaszos felállt, T. L. ismét megütötte, utána folyamatosan szitkozódott, kiabált. Mind ezután a panaszos is „bevert egyet” T. L.-nak. A rendőrök 5-10 méterre álltak tőlük, de nem csináltak semmit, csak akkor léptek oda, amikor a panaszos ütött. B. K. látta, hogy T. L. beszélgetett egy rendőrrel, majd a panaszosnak hívtak egy mentőt. B. K. megjegyezte, hogy a rendőrök nem mentek oda, amikor odamentek, akkor pedig T. L.-val beszélgettek. B. K. elmondta azt, hogy T. L. és az egyik rendőr ismerik egymást. Másnap T. L. felhívta B. K.-t, és azt mondta neki, hogy bilincset kellett volna rá rakni, de nem rakott rá a rendőr pont ezért, mert ismerik egymást.

B. K. kérdésre elmondta, hogy személyesen ismeri T. L.-t.

B. K. arra kérdésre, mely szerint amikor látta, hogy rendőrök vannak a közelben és megüti T. L. a panaszt, miért nem kiabált segítségért az első és a második ütés között, azt válaszolta, hogy nem tudja, mert sokkot kapott, olyan hirtelen történt.

B. K. azt felelte arra kérdésre, mely szerint milyen volt a rendőrök első reakciója, amikor odamentek a panaszoshoz és T. L.-hoz, hogy annyit látott, hogy T. L.-hoz mentek oda a rendőrök és tőle kérdezték meg, hogy mi történt.

B. K. kérdésre elmondta, hogy az egyik rendőr biztosan így viselkedett, az aki ismerte T. L.-t, azonban azt nem tudta megmondani, hogy a másik rendőr mit csinált, de biztosan nem a panaszoshoz ment oda.

A panaszos jogi képviselőjének kérdésére B. K. elmondta, hogy a rendőrök hallhatták, amikor T. L. szitkozódott, mivel ott álltak mellette.

A panaszos jogi képviselőjének arra kérdésére, mely szerint miután T. L. az első ütest mérte a panaszosra, mely következtében a földre került, és a második ütés előtt, vagy azt követően észlelt-e olyat, hogy az ott tartózkodó rendőrök felszólították T. L.-t, hogy azonnal hagyja abba, B. K. nemleges választ adott. B. K. nemleges választ adott a panaszos jogi képviselőjének azon kérdésére is, mely szerint a panaszt meghallgatta-e a helyszínen valamelyik rendőr a mentővel történő elszállítását megelőzően.

A panaszos jogi képviselőjének kérdésére elmondta B. K., hogy a rendőrök a kórházban kérdezték tőle egy két dolgot, amíg a panaszt vizsgálták, nevezetesen, hogy milyen okból alakult ki a verekedés.

A panaszos jogi képviselőjének azon kérdésére, mely szerint közölt-e bármelyik rendőr a panaszzal azt, hogy bűncselekményt követett el, B. K. nemleges választ adott.

B. K. kérdésre elmondta, hogy mindvégig ott volt a panaszos mellett, illetőleg azt is megjegyezte, hogy a helyszínen tőle nem vettek fel.

A panaszos jogi képviselőjének azon kérdésére, mely szerint B. K. hazament vagy hová tartott miután végeztek a kórházba, B. K. azt felelte, hogy kérdezte a rendőröktől, hogy hazamehet-e, a rendőrök azonban azt mondták neki, hogy szó sem lehet róla, neki is be kell mennie a kapitányságra.

A panaszos jogi képviselőjének kérdésére B. K. elmondta, hogy kb. reggel 5 óra 30 percig ült egy asztalnál egyedül, amikor kijött egy rendőr, és szólt, hogy hazamehet, mert mégsem hallgatják ki. Annyit kérdeztek a rendőrök, hogy hogy hívják.

A panaszos jogi képviselőjének arra a kérdésére, mely szerint, amikor a földre került a panaszos, és onnan felállt, mi volt a véleménye a fizikai és mentális állapotáról, azt válaszolta B. K., hogy a panaszos szédült, állapotban volt. Véleménye szerint ösztönszerű, önvédelemszerű volt a panaszos visszaütése.

A panaszos jogi képviselőjének arra a kérdésére, mely szerint a panaszos ütése megbotránkozást keltett-e B. K.-ban, B. K. nemleges választ adott, elmondta, hogy elvárható cselekedet volt, mert így védte magát.

A panaszos jogi képviselőjének arra a kérdésére, hogy amikor T. L. meglátta az egyenruhás rendőröket hátat fordított, és elindult onnan, B. K. nemleges választ adott.

B. K. kérdésre elmondta, hogy amikor a panaszos visszaütött, T. L. szemben állt a panaszossal, illetőleg T. L. nem volt külsérelmi nyom, nem fájlalta az ütést, inkább „kikacagta” a panaszost.

B. K. nem emlékezett arra, hogy mindvégig két rendőr intézkedett-e.

B. K. kérdésre elmondta azt is, hogy B. Zs. - akit akkor látott először - mindvégig ott volt.

B. K. megjegyezte azt is, hogy T. S. nem csinált semmit, nem ütött meg senkit, földre állt és bámult.

A panaszos megkérdezte a B. K.-tól, hogy helyesnek tartja-e, hogy bezárták, holott őt ütötték le, melyre B. K. nemleges választ adott.

B. K. kérdésre elmondta, hogy T. L. első ütése és a panaszos második alkalommal történő földre kerülése között pár perc telt el. B. K. nem látta, hogy mit csinálnak a közelben a rendőrök, csak azt látta, hogy ott vannak. A rendőrök az U. nevű szórakozóhely előtt álltak, amikor a panaszos és B. K. kimentek a N. nevű szórakozóhelyről.

B. K. mást az ügygel kapcsolatban elmondani nem tudott. A jegyzőkönyvet 2016. január 27-én 12 óra 12 perckor zárták le.

7) A rendőrség megküldte a 2016. január 26-án kelt jegyzőkönyvet B. Zs. közigazgatási ügyben történő tanúkenti meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a ... Rendőrkapitányság ... számú hivatalos helyiségében a panaszos panaszügyében kezdeményezett közigazgatási hatósági eljárásban a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 39. § (2) bekezdésének b) pontja alapján, figyelemmel a Ket. 53-54. §-ában foglaltakra B. Zs. tanú meghallgatása alkalmával 2016. január 26-án 10 óra 10 perckor. A meghallgatáson jelen volt még a panaszos, illetőleg a jogi képviselője.

A figyelmeztetések elhangzását követően B. Zs. vallomást tett, mely szerint a N. klubban voltak a panaszossal és B. K-val. Kimentek dohányozni, majd megjelent T. L. és T. S., T. L. szóváltás nélkül „bevert egyet” a panaszosnak, aki az ütés következtében elesett, utána T. L. még egyszer megütötte. A panaszosnak vérzett a szája és az orra. Ezt követően odamentek a rendőrök, majd a panaszos visszaüött önvédelemből. Mind ezután a rendőrök kihívták a mentőt. T. L. és T. S. „anyázták” a panaszost.

A panaszos jogi képviselőjének kérdésére B. Zs. elmondta, hogy 2 rendőrt látott a helyszínen, akik a verekedés helyszínétől kb. 5-10 méter távolságra, az U. szórakozóhely előtt álltak. Azonban B. Zs. nem tudta megmondani, hogy mit csinált a két rendőr. A rendőrök mindvégig ott voltak az atrocitásnál. B. Zs. véleménye szerint lehetőségük lett volna a rendőröknek segíteni a panaszoson.

A panaszos jogi képviselője azt kérdezte B. Zs.-tól, hogy T. L. és T. S. akkor is szitkozódtak-e, amikor a panaszos a földön feküdt, illetve a rendőrök hallhatták-e a szitkozódást, az kellően hangosan hangzott-e el T. L. szájából, továbbá láthatták-e a rendőrök, hogy a panaszos földön feküdt. B. Zs. azt válaszolta, hogy igen akkor is szitkozódtak, és a rendőrök láthatták, illetőleg hallhatták azt.

A panaszos jogi képviselőjének arra a kérdésére, mely szerint a panaszos a második földre kerülése után feltápáskodott, és próbált védekezni, B. Zs. azt válaszolta, hogy igen. A panaszos nagyon rossz állapotban volt, megviselte az ütés. A panaszos próbált visszaütni, ekkor T. L. szemben állt a panaszossal.

A panaszos jogi képviselőjének azon kérdésére, mely szerint a rendőrök odaértek, vagy odaléptek, B. Zs. azt felelte, hogy odaléptek.

B. Zs. elmondta, hogy nem vette fel senki az adatait, illetve nem hallgatta meg senki, továbbá nem látta azt, hogy a rendőrök felvették-e bárkinek az adatait.

A panaszos jogi képviselőjének a kérdésére, B. Zs. elmondta, hogy T. L-t a magasabb rendőr hallgatta meg. B. Zs. nem tapasztalta azt, hogy T. L. megijedt volna, és elkezdett volna menekülni a rendőröktől. Továbbá B. Zs. kérdésre elmondta, hogy a rendőrök nem szólították fel T. L-t arra, hogy hagyja abba azt, amit csinál. Az ott tartózkodó kívülálló személyek sem segítettek abban, hogy lefogják T. L-t, vagy segítséget nyújtsanak a panaszosnak.

A panaszos jogi képviselőjének azon kérdésére, mely szerint volt-e lehetősége a panaszosnak T. L-t provokálni, B. Zs. azt felelte, hogy nem volt lehetősége az egészségi állapotára tekintettel.

B. Zs. megjegyezte, hogy B. K. mindvégig ott volt. Továbbá B. Zs. álláspontja szerint elfogadható volt az, ahogyan a panaszos próbált védekezni, azon egyáltalán nem botránkozott meg. B. Zs. vallomása végén azt is hozzátette, hogy T. L. felhívta őt telefonon, hogy szóljon neki, mikor megy a kapitányságra, majd közölte azt, hogy a panaszos ütött először.

A jegyzőkönyvet 2016. január 26-án 11 óra 10 perckor zárták le.

8) A rendőrség megküldte a 2016. január 22-én kelt jegyzőkönyvet L. Cs. közigazgatási ügyben, tanúként történő meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a ... Rendőrkapitányság ... számú hivatalos helyiségében a panaszos panaszügyében kezdeményezett közigazgatási hatósági eljárásban a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 39. § (2) bekezdésének b) pontja alapján, figyelemmel a Ket. 53-54. §-ában foglaltakra L. Cs. meghallgatása alkalmával 2016. január 22-én 11 óra 50 perckor. A meghallgatáson jelen volt még a panaszos, illetőleg a jogi képviselője.

A figyelmeztetések elhangzását és tudomásul vételét követően L. Cs. vallomást tett, mely szerint 3 személlyel szemben intézkedtek az U. nevű szórakozóhely előtt. L. Cs. dulakodásra lett figyelmes a N. nevű szórakozóhely előtt. Ekkor a járőrvezetőjével, N. A-sal azonnal odasiettek, és megakadályozták a további verekedést. A két felet külön szeparálták egymástól, hogy a további dulakodást elkerüljék, majd az elmondottak alapján mindkét fél sérülésre panaszkodott, ezért mentőt kértek a helyszínre. A rendőrök a helyszínen mindkét személlyel közölték, hogy bűncselekményt követtek el. A mentővel mindkét személyt bekísérték a kórházba, a vizsgálatot, illetve ellátást követően beszállították őket a kapitányságra.

L. Cs. kérdésre elmondta, hogy 3 személyt igazoltattak az U. szórakozóhely előtt. Ezen intézkedés kb. 15-20 méter távolságra volt a panaszos, illetve T. L. között kialakult verekedés helyszínétől. Kérdésre azt is elmondta L. Cs., hogy dulakodásra lett figyelmes, ezért odasietett, hogy megakadályozza a további atrocitást.

Azon kérdésre, mely szerint mi alapján állapítottak meg a rendőrök bűncselekményt, illetőleg miért döntöttek a panaszos előállítása mellett, L. Cs. azt válaszolta, hogy látta, amint elesik a panaszos, illetve azt is látta, hogy feláll és visszaüt, tarkón vágja T. L-t, aki háttal állt neki.

L. Cs. kérdésre elmondta azt is, hogy nem rögzített tanút.

Azon kérdésre, mely szerint a panaszos és T. L. között volt-e szóbeli, avagy fizikai konfliktus az intézkedés során, vagy higgadt állapotban voltak, L. Cs. azt felelte, hogy nem voltak higgadt állapotban, de nem emlékezett arra, hogy szóban lett volna konfliktus közöttük. L. Cs. és a kollégája kifejezetten figyeltek arra, hogy ne alakuljon ki konfliktus.

L. Cs. kérdésre előadta, hogy ő fogadta be a panaszost az előállítás során, mely előtt megfelelően tájékoztatta az előállítás körülményeiről.

L. Cs. kérdésre elmondta, hogy nem emlékszik arra, hogy a panaszos kérte kiértesítést.

A panaszos és jogi képviselőjének kérdésére L. Cs. válaszul elmondta, hogy nem látott sérülést T. L-n, de fájtalta a tarkóját. Az előállításról történő tájékoztatás alatt azt értette L. Cs., hogy közölte az előállítás időtartamát, azt hogy 8 óra, és 4 órával meghosszabbítható, továbbá panaszról, étkeztetésről, fertőző betegségről és a kiértesítésről is tájékoztatta a panaszost. L. Cs. nem látta, hogyan üti meg T. L. a panaszost, csupán azt látta, hogy a panaszos egyszer a földre esik. A panaszos orra vérzett, azonban nem volt védtelen állapotban, képes volt kommunikálni. Sok volt a „bámészkodó”, kb. 25 fő lehetett, ezért L. Cs. erősítést kért a helyszínre.

A jegyzőkönyvet 2016. január 22-én 13 óra 5 perckor zárták le.

9) A rendőrség a Testület rendelkezésére bocsátotta a 2016. január 22-én kelt jegyzőkönyvet N. A. közigazgatási ügyben, tanúként történő tanú meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a ... Rendőrkapitányság ... számú hivatalos helyiségében a panaszos panaszügyében kezdeményezett közigazgatási hatósági eljárásban a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 39. § (2) bekezdésének b) pontja alapján, figyelemmel a Ket. 53-54. §-ában foglaltakra N. A. meghallgatása alkalmával 2016. január 22-én 10 órakor. A meghallgatáson jelen volt még a panaszos, illetőleg a jogi képviselője.

A figyelmeztetések elhangzását és tudomásul vételét követően N. A. vallomást tett, mely szerint a ... téren intézkedtek 3 személlyel szemben, akik bűncselekményt követtek el. Az intézkedés megkezdése előtt a N. és az U. szórakozóhelyek előtt kisebb társaság dohányzott. A 3 ellövetőt igazoltatták, L. Cs. priorálta őket a rendszerben, N. A. figyelemmel kísérte őket, és biztosította az intézkedést. Az intézkedés során N. A. arra lett figyelmes, hogy tőle kb. 20 méterre a ... tér irányában 2 személy kiabál egymással, majd az egyikük egy alkalommal arcon üti a másikat, majd ezt követően az arcon ütött személy a földre esik. A történeteket jelezte a kollégájának, illetve az ügyelet vezetőnek, de mind eközben már elindult a verekedés helyszínére, hogy a további bántalmazást megakadályozza. Ekkor a bántalmazó személy meglátva az egyenruhát elindult N. A-nak háttal a ... utca irányába. A földön fekvő személy (a panaszos) felállt, és egy alkalommal az őt megütő személyt hátulról tarkó tájékon ütötte. A tarkón ütött személy elindult a ... utca irányába, azonban N. A. felszólította, hogy álljon meg, melynek eleget tett. A helyszínre érkezett K. J. r. főrm, aki a panaszost távolabb meghallgatta. N. A. igazoltatta a másik személyt, és értesítette az ügyelet vezető, hogy küldjön mentőt a helyszínre. A helyszínre két mentő gépkocsi érkezett, majd a panaszost, illetve a másik személyt is kórházba szállították. A kórházba szállítást követően mindkét személy elismerte a bántalmazást tanú jelenlétében. A kórházból az ellátást követően a két személyt a kapitányságra szállították, ahol előállító helyiségben helyezték el.

A panaszos jogi képviselőjének azon kérdésére, mely szerint miért került sor a panaszos, mint sértett előállítására, N. A. azt válaszolta, hogy a helyszínen tapasztaltak, illetve a panaszos elmondása alapján bűncselekmény elkövetésével volt gyanúsítható. Továbbá kérdésre N. A. elmondta, hogy B. K-t nem hallgatta meg tanúként, de az intézkedés során a mentőgépjárműben, illetőleg a kórház fül-orr-gégészeti osztályán is előadta, hogy a panaszos is bántalmazta a másik személyt.

N. A. kérdésre válaszul elmondta, hogy kb. 20 méter távolságra voltak a panaszostól és T. L-től, amikor intézkedtek a 3 elkövetővel szemben. N. A. megjegyezte, hogy a helyszínen lévő tanúk közül, B. Zs. nevét nem írta fel.

A jegyzőkönyvet 2016. január 22-én 11 óra 35 perckor zárták le.

10) A rendőrség mellékelte a 2016. január 7-én kelt jegyzőkönyvet a panaszos közigazgatási ügyben történő meghallgatásról.

A jegyzőkönyv készült a ... Rendőrkapitányság ... számú hivatalos helyiségében a panaszos panaszügyében kezdeményezett közigazgatási hatósági eljárásban a közigazgatási hatósági eljárás és szolgáltatás általános szabályairól szóló 2004. évi CXL. törvény (továbbiakban: Ket.) 39. § (2) bekezdésének b) pontja alapján, figyelemmel a Ket. 53-54. §-ában foglaltakra a panaszos meghallgatása alkalmával 2016. január 7-én 11 óra 20 perckor. A meghallgatáson jelen volt még a panaszos jogi képviselője.

Miután a panaszos a jogaira és kötelességeire történő figyelmeztetést megértette, a következőket adta elő. Kiment a szórakozó hely elé, majd kapott egy ütést, és a földre került. Mindez két tanú jelenlétében történt. Kis idő múlva felállt, ekkor kapott még egy ütést a panaszos, amitől ismét a földre került. A panaszos próbálta megvédeni magát, annak ellenére, hogy szédült állapotba került. A panaszos egyik sérelme az, hogy a rendőrök a második ütésnél nem álltak ki mellette, nem keltek a védelmére, nem szólították fel a támadót a cselekmény abbahagyására. Sérelmezi továbbá azt, hogy nem tájékoztatták kellőképpen az előállításról. A panaszos megjegyezte, hogy igazából nem is tudja mit jelent az előállítás. A panaszos azt hitte, hogy kb. 10 percet lesz a kapitányságon, nem is érti, hogy olyan állapotban miért kellett ott maradnia. Ha tudta volna, hogy hosszabb ideig lesz a kapitányságon, akkor értesítette volna a jogi képviselőjét. A panaszos megalázkodónak érezte, hogy olyan egészségi állapotban ki vetették vele a cipőfűzőjét. Fájt a karja, így inkább levette a cipőjét, és mezítláb ment be az előállító helyiségbe. A panaszos megjegyezte még azt is, hogy fizikailag lehetetlen volt kapcsolatba kerülni a rendőrökkel az előállító helyiségből, és kérni a cipője beadását. A panaszos fázott az előállító helyiségben, mely következtében lázas beteg lett.

A jegyzőkönyv nem tartalmazza azt, hogy mikor zárták le annak felvételét.

11) A Testület tanácsadója 2016. október 7-én felvette a kapcsolatot a K. G. r. fhdgy-gyal, a ... Rendőrkapitányságon indult panaszügy előadójával, aki arról tájékoztatta a Testület tanácsadóját, hogy a panaszos fellebbezést nyújtott be, amelyet felterjesztett a kapitányság a ... Rendőr-főkapitánysághoz. Ezt követően a Testület tanácsadója felvette a kapcsolatot E. Z. r. alezredessel, aki azt az információt hozta a Testület tudomására, hogy a fellebbezésben a panaszos előadta, hogy a Testülethez is panaszt nyújtott be, és a Testület eljárását választja. Minderre tekintettel az eljárást felfüggesztette a ... Rendőrkapitányság a Testület döntésének kézhezvételéig.

12) A ... Rendőr-főkapitányság mellékelte az eljárás felfüggesztéséről szóló, 2016. február 22-én kelt végzését. A végzés szerint a ... Rendőrkapitányság vezetőjének panaszt elutasító határozata ellene a panaszos jogi képviselője által benyújtott fellebbezését megvizsgálta és a Testület eljárásának befejezéséig a panaszeljárást felfüggesztette a kapitányságvezető nevében Dr. H. Zs. r. ezredes.

A végzés indokolása szerint a panaszos jogi képviselője panasszal élt 2015. december 21-én a ... Rendőrkapitányság Közrendvédelmi és Határrendészeti Osztály Járőr- és Őrszolgálati Alosztály beosztottai által 2015. december 17-én 2 óra 10 perc körüli időben a B. téren a N. nevű szórakozóhely előtt foganatósított intézkedésével szemben. A ... Rendőrkapitányság vezetője a panaszt kivizsgáltatta és azt határozatával elutasította. Az első fokú határozat ellen a panaszos nevében jogi képviselője fellebbezést nyújtott be. Dr. H. Zs. r. ezredes a másodfokú eljárás keretében a fellebbezéssel megtámadott döntést, illetőleg az azt megelőző eljárást megvizsgálta. A rendelkezésre álló iratok tanulmányozását követően megállapította, hogy a rendőri intézkedéssel kapcsolatosan a panaszt a Testületnél is előterjesztették, mely alapján

eljárás indult. Tekintettel arra, hogy a Testület megállapításai a megalapozott döntés meghozatala szempontjából ügydöntő jelentőségűek, a másodfokú eljárást felfüggesztette.

III.

A Testület a panaszbeadvány és a rendőrségtől kapott felvilágosítás alapján – figyelemmel a panaszolt intézkedés idején hatályos Rtv. és a Szolgálati Szabályzat rendelkezéseire – a panaszosok kifogásaival összefüggésben az alábbi megállapításra jutott.

A panaszos sérelmezte az intézkedési kötelezettség elmulasztását, továbbá a jogtalan előállítását, hiszen ő sértett volt ebben az ügyben. A panaszos kifogásolja ezen felül azt, hogy a rendőrök nem tájékoztatták őt arról, hogy előállítják. A panaszos kifejezetten kifogásolta az előállításának körülményeit, mivel cipő nélkül kellett tartózkodnia az előállító helyiségben, melynek következtében megbetegedett. A panaszos sérelmezte továbbá, nem értesíthette a jogi képviselőjét. A panaszos kifogásolta még azt is, hogy a rendőrök elfogultan intézkedett vele szemben.

1) A Testület elsőként panaszeljárásban megvizsgálta, hogy mely panaszosi sérelmek kivizsgálásra terjed ki a hatásköre.

A panaszos kihallgatása során sérelmezte, hogy tanúként hallgatták meg az előállítása során, illetőleg őt az előállítását követően bűncselekmény elkövetésével gyanúsították meg.

A Testület hatáskörével kapcsolatban hivatkozik az Rtv. 92. § (1) bekezdésére, amely szerint azon rendőri intézkedéseket és mulasztásokat vizsgálhatja, melyek az Rtv. IV., V. és VI. fejezetének alkalmazásával összefüggésben merülnek fel. Ennek megfelelően a Testületnek

- a rendőri feladatok és utasítások teljesítésének kötelezettsége, azok megsértése vagy annak elmulasztása (különösen: intézkedési kötelezettség, arányosság, azonosíthatóság, segítségnyújtási kötelezettség stb.),

- a rendőri intézkedés vagy annak elmulasztása, illetőleg törvényessége (különösen: igazoltatás, ruházat- csomag- jármű-átvizsgálás, elfogás, előállítás, idegenrendészeti intézkedés, intézkedés magánlakásban, közlekedésrendészeti intézkedés stb.),

- a kényszerítő eszköz alkalmazása és törvényessége (különösen: testi kényszer, bilincs, vegyi eszköz, sokkoló, rendőrbot, útzár, löfegyverhasználat, csapaterő alkalmazása, tömegoszlatás stb.) tekintetében van lehetősége eljárni és az adott intézkedést vagy cselekményt vizsgálni, abból a szempontból, hogy történt-e alapjogi sérelem.

Az Rtv. 92. § (1) bekezdése szerint, akinek az e törvény IV., V. és VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértése, a rendőri intézkedés, annak elmulasztása, a kényszerítő eszköz alkalmazása alapvető jogát sértette – választása szerint – panasszal fordulhat az intézkedést foganatosító rendőri szervhez, vagy kérheti, hogy panaszát az országos rendőrfőkapitány, valamint a főigazgatók a Testület által lefolytatott vizsgálatot követően bírálják el.

A Testület hatásköre vizsgálatánál, az Rtv. fentebb idézett rendelkezései mellett figyelemmel volt a legfőbb ügyész helyettesének NF.8380/2010/8-I. sz. alatti, 2010. október 7-én kelt, a

testületi hatáskör kérdésében írt levelére, amely szerint a Be. 196. §-a szerint panasz „célja a nyomozás során a hatékony jogorvoslat lehetőségének biztosítása a nyomozó hatóság vagy az ügyész határozatába (Be. 169. §) nem foglalt döntésével, intézkedésével (pl. gyanúsítás közlése) szemben, vagy az intézkedés elmulasztása miatt. A panaszt a büntetőeljárás szabályai szerint kell elbírálni”. Ezért a legfőbb ügyész helyettes a Be. 60. §-ának (1) bekezdésében és a 77. §-ának (2) bekezdésében írt, a büntetőeljárás során végzett eljárási cselekmények általános alapelvei mellett is úgy véli, a Be. 196. §-ában foglalt panasz a büntetőeljárási törvényben szabályozott intézkedés alkalmazásának elrendelése, vagy az intézkedésről való döntés elmulasztása miatti jogsérelem esetén terjeszthető elő.

Az Rtv. IV., V., VI. fejezetében meghatározott kötelezettség megsértésével, intézkedéssel vagy annak elmulasztásával, illetve a kényszerítő eszköz alkalmazásával összefüggő jogsérelem elbírálása – függetlenül attól, hogy milyen eljárásban kerül rá sor – az Rtv. 92 – 93/B. §§-ok tekintendők irányadónak, amennyiben a sérelem tárgya a rendőr magatartása, az intézkedés kiválasztásának és foganatosításának a módja.

Az ügyész tehát a nyomozó hatóság által foganatosított (vagy elmulasztott) eljárási cselekmény megalapozottságát, a büntetőeljárási törvénynek megfelelő voltát vizsgálhatja, abban azonban nem foglalhat állást, hogy a végrehajtás módja az Rtv. rendelkezéseinek megfelelt-e.

A fenti rendelkezés értelmében a Testületnek nem terjed ki hatásköre olyan kérdések vizsgálatára, amely a rendőrség azon intézkedésével vagy mulasztásával kapcsolatosak, amelyet egy büntetőeljárás során nyomozó hatósággént eljárva végez. Az ilyen jellegű panaszokra a Be. 195-199. §-ai biztosítják a megfelelő jogorvoslatot. A konkrét ügyben kétség kívül megállapíthatóvá vált, hogy a panaszos a rendőrségnek olyan intézkedését (nyomozati cselekmények elmulasztása) is sérelmezte, amelyet a rendőrség nyomozó hatósággént eljárva, a Be. rendelkezései alapján végzett.

A fentiekből következik, hogy a Testületnek nincs hatásköre a gyanúsítás, illetőleg a panaszos tanúként történő kihallgatásának jogszerűségét megvizsgálni.

A fentiekre tekintettel a Testület a büntetőeljárással kapcsolatos panaszselemek tekintetében hatásköre hiányát volt kénytelen megállapítani.

A Testület ellenben vizsgálatának tárgyává tett, hogy a rendőrök eleget tettek-e intézkedési kötelezettségüknek, továbbá panaszos előállítását, valamint annak körülményeit, illetőleg azt, hogy tájékoztatták-e a panaszost arról, hogy előállítják. A Testület továbbá görcső alá vette, hogy a rendőrök betartották-e az intézkedés során a részrehajlás mentes intézkedés követelményét, és végül azt, hogy a rendőrök értesítették-e a panaszos ügyvédjét.

IV.

A vizsgálat során a Testület megállapította, hogy a rendőri intézkedés érintette a panaszosnak a Magyarország Alaptörvénye II. cikkében rögzített emberi méltósághoz, illetőleg az abból levezethető testi integritáshoz való jogát, IV. cikkében foglalt személyi szabadsághoz, valamint a XXIV. cikkében foglalt tisztességes eljáráshoz való jogát az alábbiak szerint.

1) A Testület érdemben elsőként a rendőrök intézkedési kötelezettségét vonta vizsgálatába.

a) A Testület megvizsgálta, hogy a rendőröknek keletkezett-e intézkedési kötelezettségük.

A panaszbeadvány szerint a panaszos 2015. december 16-án este 23 óra körüli időben településen lévő szórakozóhelyen tartózkodott két barátjával. A panaszos kiment a két barátjával a szórakozóhely elé, majd pár perc múlva megtámadták őt. A panaszost fején ütötték, mely következtében a panaszos megsédült, és a földre esett. Kis idő elteltével felállt a földről, majd az elkövető ismét megütötte a panaszost, a panaszos ismét összeesett, eltört az orrcsontja és a könyökcsonkjai. A panaszos állítása szerint ezen cselekménysorozatot két rendőr végig nézte, mivel kb. 5 méter távolságra a helyszíntől intézkedtek egy rongálásos eset kapcsán.

A rendőrség tájékoztatása szerint ... Rendőrkapitányság állományában lévő két rendőr intézkedett a ... településen lévő U. szórakozóhely előtt. Az intézkedés közben a rendőrök észlelték, hogy az intézkedés közelében egy személy megüt egy másikat, aki az ütés következtében a földre esik, majd onnan felállva visszaüt. A két rendőr felismerte, hogy intézkedési kötelezettségük keletkezett, a közelben egy súlyosabb bűncselekmény történt, egy esetleges verekedés van kibontakozóban. Így a cselekmény észlelésekor azonnal intézkedtek.

Az Rtv. 2. § (1) bekezdése szerint „a rendőrség védelmet nyújt az életet, a testi épséget, a vagyonbiztonságot közvetlenül fenyegető vagy sértő cselekménnyel szemben, felvilágosítást és segítséget ad a rászorulóknak. A rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait”.

Az Rtv. 13. §-ának (1) bekezdése rendelkezik a rendőr intézkedési kötelezettségéről. A hivatkozott jogszabályhely szerint a rendőr jogkörében eljárva köteles intézkedni vagy intézkedést kezdeményezni, ha a közbiztonságot, a közrendet vagy az államhatár rendjét sértő vagy veszélyeztető tény, körülményt vagy cselekményt észlel, illetve illet a tudomására hoznak. A Szolgálati Szabályzat az Rtv. előírásait a következőkkel egészíti ki. A 9. § (1) bekezdése alapján a rendőr szabálysértés észlelése esetén feljelentést tesz, vagy - jogszabály által meghatározott esetekben - helyszíni bírságot szab ki. A szabálysértést észlelő rendőr figyelmeztetést azon szabálysértés esetén alkalmazhat, amely miatt helyszíni bírságot szabhat ki.

Az Rtv. 24. §-a szabályozza a rendőrség segítségnyújtási kötelezettségét. Az (1)-(3) bekezdések szerint „a rendőr köteles a feladatkörébe tartozó segítséget, illetőleg a hozzáfordulónak a tőle elvárható felvilágosítást megadni. A magánérdekek védelme e törvény alapján csak akkor tartozik a rendőrség hatáskörébe, ha a törvényes védelem az adott körülmények között más módon nem biztosítható, vagy ha a rendőri segítség nélkül a jog érvényesíthetősége meghiúsulna vagy számottevően megnehezülne. A segítségnyújtás csak halaszthatatlan szolgálati érdekből tagadható meg, közvetlen életveszély esetén csak akkor, ha a segítségnyújtás miatt több ember élete kerülne közvetlen veszélybe.”

Ahhoz, hogy a Testület az intézkedés megalapozottságáról állást foglaljon, azt kell mérlegelnie, hogy felmerülhetett-e bűncselekmény, avagy szabálysértés elkövetésének, a rendőrségi fellépéshez szükséges gyanúja.

A kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e bűncselekményt, azonban ha – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik – nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki.

A Testület álláspontja szerint, a helyszín közelében egy másik ügyben intézkedő rendőrök által észlelt cselekmény – a panaszost ért ütés, illetőleg a panaszos által az őt megtámadó személyre mért ütés - felvethette egyrészt a Büntető Törvénykönyvről szóló 2012. évi C. törvény (továbbiakban: Btk.) 164. §-ába ütköző testi sértés bűncselekmény elkövetésének a gyanúját az alábbiak szerint.

164. § (1) Aki más testi épségét vagy egészségét sérti, testi sértést követ el.

(2) Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon belül gyógyul, az elkövető könnyű testi sértés vétsége miatt két évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

(3) Ha a testi sértéssel okozott sérülés vagy betegség nyolc napon túl gyógyul, az elkövető súlyos testi sértés büntette miatt három évig terjedő szabadságvesztéssel büntetendő.

A fentiekben kifejtettek alapján, a rendőrök által tapasztalt cselekménysorozat felvethette annak gyanúját, hogy a panaszos ellen, illetőleg a panaszos maga jogellenes cselekményt követett el. Az, hogy a rendőrség észlelte Testület véleménye szerint a rendőrség oldalán az Rtv. 13. §-a értelmében intézkedési kötelezettséget keletkeztetett, hiszen a szükséges intézkedéseket a cselekmények elkövetése esetén a rendőrségnek, tekintettel arra, hogy bűnüldöző és közrendvédelmi hatóságként (is) funkcionál, haladéktalanul meg kellett tennie a jogellenes helyzet megszüntetése érdekében. Emiatt a Testület álláspontja szerint a rendőrség kellő jogszabályi felhatalmazás birtokában kezdeményezett intézkedést a panaszossal szemben, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való.

Mindezek alapján a Testület álláspontja szerint a rendőrség saját észlelése alapján fennállt az intézkedési kötelezettsége, erre tekintettel nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való alapvető joga az intézkedés kezdeményezése kapcsán.

b) A Testület ezt követően azt vizsgálta meg, hogy a rendőrség hogyan tett eleget az intézkedési kötelezettségének.

A panaszos sérelmezi azt, hogy a helyszín közelében tartózkodó rendőrök nem tettek eleget az intézkedési kötelezettségüknek, hiszen nem hárították el az őt ért második ütest.

A rendőrség tájékoztatása szerint miután a panaszost ért támadást a helyszín közelében intézkedő rendőrök észlelték, továbbá felismerték azt, hogy súlyosabb bűncselekmény követnek el a panaszos ellen, azonnal intézkedni kezdtek. A rendőrség álláspontja szerint a rendőrök 20-25 fős tömeg erőteljes hanghatása ellenére szűrték ki a tömegből a hangos vitát, illetve azt, hogy a panaszos a földre esik. A két intézkedő rendőr jelentése alapján ők egy ütest láttak, mely következtében a panaszos a földre esett, majd onnan felállva ő is visszaütött.

A két rendőr felismerve a testi épséget sértő bűncselekmény gyanúját, a panaszos és az őt megtámadó személy közé álltak, megakadályozva ezzel a további konfliktus kialakulását, majd megfelelő kontroll alatt tartották őket. Ezt követően igazoltatták mindkét felet, majd meghallgatásukat kezdték a történetekkel kapcsolatban. Azonban mivel mind a panaszos, mind az őt megtámadó másik személy sérülésekre panaszkodott, illetőleg a panaszos arcán látható, vérző sérülést tapasztaltak a rendőrök, orvosi ellátásukat tartották elsődlegesnek, így azonnal mentőt kértek a helyszínre. Majd az orvosi vizsgálatok és ellátások után állították elő a panaszost.

A tanúvallomásokban nem említik meg a tanúként meghallgatott személyek, hogy az intézkedő rendőrök már az első ütésnél jelen voltak-e, illetőleg azt észlelték-e.

Figyelemmel arra, hogy a helyszín közelében intézkedő két rendőr észlelése intézkedési kötelezettséget keletkeztetett, így a rendőrségnek be kell avatkoznia a folyamatban lévő jogellenes cselekmény elkövetésébe, azt meg kellett. A Testületben az a meggyőződés alakult ki, hogy a rendőrség ennek eleget tett, hiszen a rendőrök, amint észlelték a jogellenes cselekményt, beavatkozva abba, megakadályozták annak tovább folytatását. Majd a rendőrök a panaszoshoz és a verekedésben résztvevő másik személyhez mentőt hívtak. A rendőrség az Rtv. 13. §-a alapján számára előírt intézkedési kötelezettségének eleget tett, annak keretén belül a lehetőségekhez képest intézkedett, így a Testület véleménye szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet a panaszos intézkedés elmulasztására vonatkozó kifogása kapcsán.

A fentiek alapján a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

2) A Testület ezt követően a panaszos előállítását vizsgálta meg.

a.) Az előállítás jogalapja tekintetében a következő megállapításokat teszi.

A rendőrség tájékoztatása szerint a panaszost az Rtv. 33. § (1) bekezdésének a) pontja alapján állították elő.

A rendőrség tájékoztatása szerint, a helyszín közelében intézkedő rendőrök saját maguk észlelték, amint a panaszost megütötték, mely következtében a földre esett, ezután pedig a panaszos ütötte meg az őt megtámadó személyt. A rendőrök a cselekmény sorozat észlelését követően azonnal a két a panaszos és a másik személy közé álltak, megszakítva ezzel a jogellenes cselekményt. A rendőrök által észlelt bűncselekmény gyanúját tovább erősítette az, hogy a helyszínen tett meghallgatások során mind a panaszos, mind a másik fél, T. L. elismerte a rendőröknek a kölcsönös bántalmazást. Ezért őket az orvosi vizsgálatokat követően a ... Rendőrkapitányságra előállították.

Az Rtv. 33. § (1) és (2) bekezdése taxatíve sorolja fel az előállítás okait, amelyek közül az valamennyi rendőrségi dokumentumban a rendőrök a panaszos előállítása indokaként az Rtv. 33. § (1) bekezdésének a) pontját jelölték meg, amely alapján a rendőr a további intézkedés megtétele céljából elfogja és az illetékes hatóság elé állítja azt, akit szándékos bűncselekmény elkövetésén tetten értek.

Ahhoz, hogy a Testület a rendőrség által megjelölt előállítási ok megalapozottságáról állást foglaljon, egyrészt arról kell állást foglalnia, hogy felmerülhetett-e a panaszossal szemben bűncselekmény elkövetésének gyanúja, másrészt arról, hogy amennyiben igen, úgy megvalósult-e a „tettenérés”.

a) Az első kérdéssel kapcsolatban a Testület utal töretlen gyakorlatára, amely szerint valamely bűncselekmény tényállásszerűségét kizárólag a rendőri intézkedés jogalapja szempontjából vizsgálja. Az Rtv-ben rögzített hatásköri szabályok szerint ugyanis a Testület nem foglalhat állást abban a kérdésben, hogy valamely eljárás alá vont személy elkövetett-e bűncselekményt, azonban ha nem végezné el a rendőri intézkedés alapjául szolgáló magatartás értékelését – olyan esetekben, amikor a rendőrség az intézkedés alapjaként bűncselekmény gyanújára hivatkozik –, az alapjog-korlátozás vizsgálata üresedne ki. A fentiek alapján a Testület azt vizsgálta, hogy a panaszos részéről a bűncselekmény elkövetésének gyanúja felmerülhetett-e. Ezzel összefüggésben a Testület fontosnak tartja hangsúlyozni: nem abban a kérdésben foglal állást, hogy a panaszos elkövette-e a bűncselekményt avagy sem, hanem csupán abban, hogy az adott helyen és időben rendelkezésére álló adatok alapján a rendőr gondolhatta-e azt, hogy a panaszossal szemben felmerül a bűncselekmény elkövetésének (a megalapozott gyanú szintjénél) alacsonyabb fokú gyanúja. Amennyiben igen, úgy a rendőri intézkedés akkor is jogszerű lehet, ha utóbb a nyomozás azt állapítja meg, hogy az érintett nem követett el bűncselekményt, vagy a bűncselekmény elkövetése nem bizonyítható.

Jelen ügygel kapcsolatban a Testület már a IV. 1) alpontban megállapította, hogy a rendőrség észlelte amint a panaszost megütik, és annak következtében a földre kerül, illetőleg a panaszos onnan felállva visszaüt. Így a rendőrök által tapasztalt cselekmény sorozat felvethette a bűncselekmény elkövetésének gyanúját. A Testület arra a következtetésre jutott, hogy a rendőrség észlelése mellett a helyszínen elhangzott tényelőadások tovább erősítették a szóban forgó bűncselekmény elkövetésének a gyanúját, hiszen mind a panaszos, mind a másik fél elismerte, hogy kölcsönösen bántalmazták egymást. Ezért a gyanú megalapozása, gyengítése, vagy esetleges kizárása érdekében indokolttá vált a panaszossal szemben további érdemi cselekmények fogantatása. Ezen körülményekre tekintettel a Testület igenlő választ adott arra a kérdésre, hogy a panaszossal szemben felmerülhetett olyan bűncselekmény elkövetésének a gyanúja, amely indokolttá tette a vele szembeni további intézkedést, amelyet előállítás keretén belül fogantatosíthatott a rendőrség.

b) Ezután a Testületnek azt kellett megvizsgálnia és abban kellett állást foglalnia, hogy az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontja alkalmazásához szükséges második, konjunktív elem (t. i. tettenérés) megvalósult-e.

Sem az Rtv., sem a büntető anyagi, illetve eljárási szabályok nem tartalmazzák a „tettenérés” meghatározását, a Testületnek tehát szükséges elvégezni a fogalom elemzését ahhoz, hogy megítélhesse, jelen ügyben alappal hivatkozik-e a rendőrség a tettenérésre, mint kötelező előállítási okra.

A Btk. kommentárja szerint a bírói gyakorlat – a tetten ért tolvaj által az eltulajdonított dolog megtartása érdekében alkalmazott erőszak rabláskénti minősülése kapcsán – a tettenérés fogalmát tágan értelmezi, nem csak a cselekmény véghezvitele közbeni leleplezést érti rajta, hanem megállapíthatónak tartja akkor is, ha a bűncselekmény felfedezése a lopás befejezését jelentő elvétel után, de még az elvitel közben történik. Tettenérésnek minősül a lakásbetörés

elkövetőjének a folyamatos üldözés utáni, akár a helyszíntől távoli elfogása is, ám a folyamatos üldözés megállapításának feltétele a helyszínről távozó tolvaj folyamatos szemmel tartása és megszakítás nélküli üldözése. Amennyiben a folyamatos üldözés megszakad, nem beszélhetünk tetten ért tolvajról (lásd: Dr. Belovics Ervin – Dr. Molnár Gábor – Dr. Sinku Pál: Büntetőjog. Különös rész. Harmadik, átdolgozott kiadás. HVG-Orac, Budapest, 2003, 587-588. o.).

A Be. szerint [127. § (3) bekezdés] a bűncselekmény elkövetésén tetten ért személyt bárki elfoghatja, köteles azonban őt a nyomozó hatóságnak haladéktalanul átadni; ha erre nincs módja, a rendőrséget értesíteni. A Be. kommentárja is kiemeli, hogy nem csak az minősül tettenérésnek, ha az elkövető a cselekményt szemtanú jelenlétében hajtja végre, és őt a szemtanú elfogja, hanem az is, ha az elkövetőt akár a szemtanú, akár a szemtanú felhívása, vagy más körülmény (pl. riasztó észlelése) alapján a szemtanútól különböző személy üldözés során elfogja [Jakucs Tamás (szerk.): Kommentár a büntetőeljárásról szóló 1998. évi XIX. törvényhez, 262. o.].

Mind az anyagi, mind az eljárási törvényekhez fűzött kommentárból kiderül tehát, hogy a tettenérés megállapításához szükséges egyfajta folyamatosság, amely a cselekmény elkövetését az elfogással összekapcsolja. Ezért abban az esetben is, ha az Rtv. tettenérés fogalmát nem csupán a hatóság általi észlelés alapján induló intézkedésekre szorítjuk, szükséges, hogy a tetten ért személy mozgását, cselekvését – akár a szemtanúk, akár az értesítésre megjelenő rendőrök – végig kövessék a cselekmény elkövetésétől kezdve. Amennyiben az elkövető ilyen fajta nyomon követhetősége megszakad, úgy tettenérésről nem beszélhetünk.

A Testület véleménye szerint fennállt a panaszossal szemben a bűncselekmény elkövetésére vonatkozó gyanú, ezenfelül az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazhatóságának a második, konjunktív eleme, t.i. tettenérés is megvalósult. A Testület által kialakított történeti tényállás szerint a rendőrség észlelte a bűncselekmény elkövetésének folyamatát, azt, ahogyan a panaszost megütötték, illetőleg ahogyan a panaszos visszaütött, majd ezen mozzanatok észlelését követően azonnal intézkedtek. A kialakított tényállás szerint tulajdonképpen a rendőrség volt az, aki megszakította a jogellenes helyzetet. Így a Testület következetes gyakorlata szerint megvalósult a folyamatos, szemmel kísérés, nyomon követés. A rendőri jelenlét szakította meg a jogellenes helyzetet, továbbá az esetleges súlyosabb bűncselekmény befejezett stádiumba jutását, vagy akár komolyabb tragédiától. Tehát a rendőrség konkrét bűncselekmény elkövetésére utaló folyamatot tapasztalhatott. Ezen körülményekre tekintettel a Testület álláspontja szerint fenn állt a tettenérés lehetősége jelen ügy kapcsán. Így az Rtv. 33. § (1) bekezdés a) pontjának mindkét feltétele a bűncselekmény elkövetésének gyanúja, valamint a tettenérés is megvalósult. Minderre tekintettel a rendőrség az előállítás jogalapja tekintetében helyes járt el, így nem sérült a panaszos személyi szabadságához való joga.

A fentiekben kifejtettek alapján a Testület álláspontja szerint a panaszos előállítására megfelelő jogalap birtokában került sor.

b) Az előállítás időtartamának jogszerűsége kapcsán a Testület az alábbi megállapításokra jutott.

A panaszos előállítása az előállításról szóló igazolás szerint 2015. december 17-én 2 óra 10 perctől 2016. december 17-én 6 óra 40 percre tartott. Tehát a panaszos előállítása összesen 4 óra 30 percre tartott.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése szerint a rendőrség az előállítással a személyi szabadságot csak a szükséges ideig, de legfeljebb 8 órán át korlátozhatja. Ha az előállítás célja még nem valósult meg, indokolt esetben ezt az időtartamot a rendőri szerv vezetője egy alkalommal, 4 órával meghosszabbíthatja. Az előállítás időtartamát a rendőri intézkedés kezdetétől kell számítani.

A Szolgálati Szabályzat 30. §-ának (3) bekezdése szerint az előállítás a fogvatartott személy szabadon bocsátásáig vagy őrizetbe vételéig, illetve előzetes letartóztatásáig, de legfeljebb az Rtv. 33. §-ának (3) bekezdésében meghatározott ideig tart.

Az Rtv. 33. § (3) bekezdése főszabályként a „szükséges” időt jelöli meg és csak végső korlátként, határozza meg a 8 órás (illetve indokolt esetben, külön alaki feltételek mellett a további 4 órás) időtartamot. Felhívja a Testület a figyelmet az előállítás intézményének a személyi szabadságot súlyosan korlátozó jellegére, amelyre értelemszerűen vonatkozik az Rtv. 15. § (1) bekezdésében meghatározott azon általános arányossági követelmény is, mely szerint „a rendőri intézkedés nem okozhat olyan hátrányt, amely nyilvánvalóan nem áll arányban az intézkedés törvényes céljával”.

A rendőrség tájékoztatása szerint miután a rendőrök szétválasztották a panaszost és a másik személyt, meghallgatták őket, mely során elismerték a kölcsönös bántalmazást. A panaszossal szembeni intézkedés pontos kezdete 2 óra 10 perc volt. Ezt követően mivel mindkét fél sérülésre panaszkodott, valamint a panaszoson látható külsérelmi nyomok voltak mentőt hívtak a helyszínre, majd a mentő kórházba szállította őket. Az orvosi ellátást követően a panaszost a ... Rendőrkapitányságra szállították előállítása céljából. A panaszost 3 óra 20 perckor helyezték el az előállító helyiségben. Ezután az intézkedő rendőrök elkészítették a jelentéseket, melyeket átadtak a forrányomos csoport vezetőjének, aki a jelentésben foglaltakat összegezte, majd a panaszost átvette kihallgatás céljából. A panaszos tanúként történő meghallgatásáról szóló jegyzőkönyv szerint a kihallgatása 2015. december 17-én 6 óra 50 perctől 7 óra 20 percre tartott, tehát az előállító helyiségből történő kiengedését követően került sor a kihallgatására. Ezt követően végül a szükséges dokumentációk kitöltése (amely kb. 30 percet vehetett igénybe) után szabadon bocsátották a panaszost.

A Testület megállapítása szerint az előállítás időtartama a panaszos személyi szabadságának korlátozásának időpontjától számítandó, tehát a rendőri intézkedés kezdetétől, addig az időpontig, amíg a panaszossal szemben, a rendőrség érdemi eljárási cselekményt fogatosít. Jelen ügyben a panaszos személyi szabadságát az előállítás időtartamáról szóló igazolástól eltérően valójában, 2 óra 10 perctől 7 óra 20 percre korlátozta a rendőrség. Tehát összesen kb. 5 óra 10 percre keresztül tartott a panaszos előállítása. Az előállítás során az egymást kölcsönösen bántalmazó két fél szétválasztását követően mentő hívására került sor. A mentő 2 óra 17 perckor érkezett a helyszínre, majd a helyszínről 2 óra 28 perckor indult el, a panaszost 2 óra 46 perckor adta át a mentőszolgálat a kórházban. Az orvosi ellátás vége az ambuláns lap szerint 3 óra 36 perc volt. Ezt követően szállították a rendőrkapitányságra a panaszost. A Testület megállapította, hogy az intézkedés időtartamát jelentősen megnövelte az az időintervallum, mely alatt a panaszos orvosi vizsgálatát és ellátását végezték. A panaszos orvosi ellátását követően a kapitányságra szállították, ahol átadták sérülés-és panaszmentesen. A panaszos kihallgatása az előállító helyiségből történő szabadon bocsátását követően

kezdődött, azaz 6 óra 50 perctől és 7 óra 20 percig tartott. Ezt követően a szükséges dokumentációk kitöltését követően a panaszost szabadon bocsátották. A Testület álláspontja szerint, mivel a rendőrség nem jelölt meg konkrét eljárási cselekményt, amelyet a panaszossal szemben a kapitányságon történő átadása után foganasítottak, a rendőrség a panaszossal szemben közelítőleg 3 órán keresztül nem hajtott végre eljárási cselekményt, tehát nem került interakcióba panaszossal. A Testület álláspontja szerint, a rendőrség indokolatlanul, aránytalanul és szükségszerűtlenül hosszú ideig korlátozta a panaszost személyi szabadságában, hiszen a közelítő pontossággal rekonstruált holtidő, amely során semmiféle eljárási cselekményt nem foganasítottak a panaszossal szemben, nem tekinthető aránytalanul hosszúnak. Így a Testület álláspontja az előállítás időtartamát illetően az, hogy az jelen esetben nem volt arányos, mivel 5 óra 10 perc indokolatlanul hosszú volt, ezért a Testület csak arra az álláspontra helyezkedhetett, hogy sérült a panaszos személyi szabadságához fűződő alapvető joga.

Tekintettel a fentebb közöltekre a Testület a panaszosnak megállapította a személyi szabadsághoz való alapvető jogának sérelmét az előállítása időtartama kapcsán, hiszen az indokolatlanul, szükségtelenül és aránytalanul hosszú volt.

c) A Testület megvizsgálta, hogy a rendőrök tájékoztatták-e a panaszost arról, hogy őt előállítják.

A panaszos sérelmezte, hogy a rendőrök nem tájékoztatták őt arról, hogy előállítják.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint a panaszost a helyszínen tájékoztatták az előállítás okáról, és tényéről.

A B. K. tanúként történő kihallgatása alkalmával felvett jegyzőkönyv szerint, azt nyilatkozta, hogy a rendőrök nem közölték a panaszossal a helyszínen, hogy bűncselekményt követett el, amely miatt őt előállítják.

Az Rtv. 20. § szerint a rendőrt az intézkedés során az egyenruhája és azon elhelyezett azonosító jelvénye, vagy szolgálati igazolványa és azonosító jelvénye igazolja. A rendőr az intézkedés megkezdése előtt – ha az a rendőri intézkedés eredményességét veszélyezteti, az intézkedés befejezésekor – köteles nevét, azonosító számát, valamint az intézkedés tényét és célját szóban közölni. Az V. és VI. fejezetben foglalt intézkedések, illetve kényszerítő eszközök alkalmazását követően a rendőr köteles az intézkedés alá vont személyt tájékoztatni az e törvény szerinti panasz lehetőségéről és előterjesztésére nyitva álló határidőről.

A Szolgálati Szabályzat 5. §-a tovább részletezi az Rtv 20. §-ában foglalt rendelkezéseket. A jogszabályhely értelmében az intézkedést a rendőr – az Rtv. 20. § (2) bekezdésének első mondatában meghatározottak közlését megelőzően – a napszaknak megfelelő köszönéssel, az intézkedés alá vont nemének, életkorának megfelelő megszólítással, ha a rendőr egyenruhát visel, tisztelgéssel kezdi meg. A polgári ruhában intézkedő rendőr az intézkedés megkezdése előtt szolgálati igazolványát és azonosító jelvényét felmutatja. Ez a közlés akkor mellőzhető, ha az ott meghatározott információk előzetes közlése, valamint a szolgálati igazolvány és az azonosító jelvény felmutatása az intézkedés megtételét lehetetlenné teszi, vagy annak eredményességét aránytalan mértékben veszélyezteti.

Az Rtv. 33. § (4) bekezdése szerint az előállítottat szóban vagy írásban az előállítás okáról tájékoztatni kell, és az előállítás időtartamáról részére igazolást kell kiállítani.

A rendőrség és a panaszos is eltérő információkat hozott a Testület tudomására arra vonatkozóan, hogy a rendőrök közölték a panaszossal az előállítás tényét, és okát. A Testület az ellentmondást csak részben tudta feloldani, hiszen a rendelkezésére bocsátott tanúvallomás arra alkalmas, hogy az ellentmondás azon részét oldja fel, mely az előállítás okának közlésére vonatkozik. A vallomás szerint a rendőrök nem közölték a panaszossal azt, azt hogy bűncselekmény elkövetése miatt állítják elő. A Testület azonban annak kapcsán, hogy a rendőrök közölték-e a panaszossal azt, hogy előállítják, nem tudott olyan történeti tényállást kialakítani, amely kapcsán megítélhette volna a panaszos kifogásának megalapozottságát, vagy annak alaptalanságát. A fentiekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz való csekély fokban sérült, mivel a rendőrök nem közölték a panaszossal az előállítás okát.

A fentiekre tekintettel a Testület álláspontja szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz való csekély fokban sérült.

3) Az előállítás körülményei kapcsán az alábbiakat állapította meg a Testület.

A panaszos állítása szerint az előállítása alatt cipő nélkül kellett az előállító helyiségben tartózkodnia, amelynek következtében beteg lett.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint, az előállító helyiség a kapitányság épületében van, amely központi fűtésrendszerrel fűtött, illetőleg padlófűtéssel rendelkezik. Zártláncú kamera rendszeren keresztül, illetve a zárkaajton elhelyezett kémlelőnyíláson több esetben is ellenőrzi, valamint figyeli a rendkívüli őr az előállított személyt. Az előállító helyiségben padok találhatóak, így az előállított személyeknek nem kell állniuk. A rendőrség tájékoztatása szerint a Szolgálati Szabályzat 31. § 8) bekezdéséről tájékoztatták a panaszost, tehát arról, hogy a cipőjét az előállító helyiségben cipőfüző nélkül tarthatja magánál. Azonban a panaszos nem élt ezzel a lehetőséggel, önként levette cipőjét, és azt nyilatkozta, hogy „fájt a karom, és inkább önként levettem a cipőmet és mezítláb mentem be a helyiségbe.”

Az Rtv. 2. § szerint a rendőrség tiszteletben tartja és védelmezi az emberi méltóságot, óvja az ember jogait.

Az Rtv. 17. § (1) bekezdés szerint a rendőrség a feladatának ellátása során a testi épséghez, a személyes szabadsághoz, a magánlakás, a magántitok és a levéltitok sérthetetlenségéhez, a személyes adatokhoz, valamint a tulajdonhoz fűződő jogokat a törvényben foglaltak szerint korlátozhatja.

Az Rtv. 18. § (2) bekezdése alapján a rendőrség gondoskodik a fogvatartott elhelyezéséről, a fogvatartás miatt bekövetkező egészségkárosodás megelőzéséhez szükséges ellátásáról. A sérült, beteg vagy más okból sürgős orvosi ellátásra szoruló fogvatartottat orvosi ellátásban kell részesíteni.

A 18. § (3) bekezdése szerint a fogvatartott jogait csak annyiban lehet korlátozni, amennyiben az a szökés vagy elrejtőzés, a bizonyítási eszközök megváltoztatásának vagy

megsemmisítésének megakadályozását, újabb bűncselekmény elkövetésének megelőzését, illetőleg az őrzés biztonságát, a fogda rendjének megtartását szolgálja.

A Szolgálati Szabályzat 31. § (8) bekezdése szerint az előállítás biztonsági követelményeire figyelemmel, valamint az esetleges önkárosítás megelőzése érdekében az előállító helyiségben a fogvatartott saját tulajdonú alsó- és felsőruházatát nadrágszija nélkül, lábbelijét cipőfűző nélkül tarthatja magánál.

A Testület által kialakított történeti tényállás szerint a panaszt tájékoztatták az előállító helyiségben történő elhelyezését megelőzően arról, hogy az előállítás biztonsági követelményei, illetve az önkárosítás megelőzése céljából a cipőjét cipőfűző nélkül tarthatja magánál. A panaszos a tájékoztatás megértését követően önként úgy döntött, hogy inkább leveszi a cipőjét, és cipő nélkül ment be az előállító helyiségbe. Tehát a rendőrség lehetőséget adott arra, hogy a panaszos magánál tarthassa a cipőjét, amennyiben kiveszi belőle a cipőfűzőt, ennek ellenére a panaszos nem élt ezzel a lehetőséggel. A Testület nem tartja megalapozottnak a panaszos azon állítását pedig, hogy amiatt lett beteg, hogy cipő nélkül kellett az előállító helyiségben tartózkodnia, mivel a rendőrség iratokból kiderül, hogy az előállító helyiségben központi, illetőleg padlófűtés van. Így a Testületben az a meggyőződés alakult ki, hogy nem feltétlenül amiatt lett beteg a panaszos, hogy cipő nélkül tartózkodott az előálló helyiségben.

A fentiekre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos az emberi méltósághoz fűződő alapvető joga.

4) A panaszos sérelmezte továbbá, hogy az előállítása során nem értesíthette jogi képviselőjét.

A rendőrség által mellékelt panaszos előállítása során tett nyilatkozataiból megállapítható, hogy a panaszt tájékoztatták a védelemhez való jogáról, illetőleg arról a jogáról, hogy hozzátartó, illetőleg egyéb személy kiértesítését kérheti, azonban a panaszos nem élt ezzel a lehetőséggel, a hozzátartozójának, illetőleg képviselőjének értesítését nem kérte.

A Rtv. 18. § (1) bekezdése szerint, a fogvatartott részére biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy egy hozzátartozóját vagy más személyt értesítsen, feltéve, hogy ez nem veszélyezteti az intézkedés célját. Ha a fogvatartott nincs abban a helyzetben, hogy e jogával élhessen, az értesítési kötelezettség a rendőrséget terheli. Ha a fogvatartott fiatalkorú vagy gondnokság alá helyezett, haladéktalanul értesíteni kell törvényes képviselőjét vagy gondnokát.

Az említett jogszabályhely (3) bekezdése alapján, a fogvatartott jogait csak annyiban lehet korlátozni, amennyiben az a szökés vagy elrejtőzés, a bizonyítási eszközök megváltoztatásának vagy megsemmisítésének megakadályozását, újabb bűncselekmény elkövetésének megelőzését, illetőleg az őrzés biztonságát, a fogda rendjének megtartását szolgálja.

A Testület által kialakított tényállás szerint, tekintettel a rendőrség által mellékelt panaszosi nyilatkozatra, a rendőrség eleget tett azon kötelezettségnek, mely szerint, a panaszosnak biztosítani kell azt a lehetőséget, hogy hozzátartozóját, illetőleg más személyt értesíthessen, hiszen arról tájékoztatták. Azonban a panaszos úgy nyilatkozott, hogy nem kíván élni a

kiértésítés lehetőségével, tehát lemondott ezen jogáról. Mindezekre tekintettel a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga.

A fentiek alapján a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga nem sérült.

5) A Testület vizsgálat alá vonta a panaszos részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó kifogását.

A panaszos előadása szerint a rendőrök a támadói ismerősei, illetőleg az egyik rendőr az események után felvette a kapcsolatot az egyik szemtanúval ismerkedés céljából.

A rendőrségi iratok tanúsága szerint az intézkedés során a rendőrök a jogszabályban meghatározottak szerint jogszerűen, szakszerűen, arányosan és részrehajlásmentesen intézkedtek.

A részrehajlás-mentes intézkedés követelményét az Rtv. 13. § (2) bekezdése rögzíti, amely szerint „a rendőr köteles a törvény rendelkezésének megfelelően, részrehajlás nélkül intézkedni”. A rendőri fellépés ezen követelmény értelmében az érintettel szemben nem lehet hátrányosabb (vagy előnyösebb) pusztán azért, mert személye a rendőr számára ellenszenves (vagy rokonszenves).

A Testület gyakorlata szerint a részrehajló rendőri intézkedés két értelmet takar; az egyik szerint részrehajlónak minősül a rendőri intézkedés, amikor a panaszost a rendőri intézkedés során azért éri hátrány, mert a panaszossal szembenálló felet előtérbe helyezi a rendőr azért, mert valamilyen kapcsolat (rokoni, baráti, ismeretségi) áll fent közöttük. A másik szerint pedig ezen eset hiánya esetén, amikor a rendőrök nem tesznek eleget azon kötelezettségüknek, hogy a kiérkezésüket követően a helyszínen történeteket objektíven felderítsék.

A Testület a panaszos részrehajlásra vonatkozó kifogását jelen ügy kapcsán nem találta megalapozottnak. Figyelemmel arra, hogy bár a panaszos és a rendőrség egymással ellentétben álló információkat közölt a részrehajlás tekintetében, mégis az ellentmondást a Testület fel tudta oldani, hiszen a panaszos nem adott elő az intézkedéskor fennálló olyan körülményt, amely megalapozhatta volna az intézkedés részrehajló voltát. A Testületben az a meggyőződés alakult ki, hogy a panaszos által közölt azon tény, mely szerint az intézkedést követően az egyik rendőr ismerkedés céljából felvette a kapcsolatot a panaszos barátnőjével, mely során kétértelmű kijelentéseket tett, nem alkalmas arra, hogy megalapozza azt az állítást, hogy a rendőrök részrehajlóan intézkedtek a panaszossal szemben, hiszen mindez az intézkedés utáni napokban történt. A Testület által kialakított történeti tényállás során sem állapítható meg olyan körülmény, amely megalapozhatta volna a panaszos fentebbi sérelmeit, hiszen a rendőrök közbeavatkoztak a verekezésbe, szétválasztották a feleket, majd a panaszost és az őt bántalmazó másik személy orvosi ellátásáról gondoskodtak, továbbá mindkettőjüket meghallgatták a történetekkel kapcsolatban. A panaszos előállítását pedig a rendőrség objektív okokra hivatkozva foganatosította, hiszen a panaszos a helyszínen elismerte azt, hogy bántalmazta a másik személyt. Nem állapítható meg tehát olyan körülmény, amely arra utalt volna, hogy a panaszost bármilyen módon az elfogultságból hátrány érte volna az intézkedés során. Emiatt a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó állítását, így véleménye szerint a rendőrség nem intézkedett vele

szemben részrehajlóan, így a Testület arra a konklúzióra jutott, hogy nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

A fentiekben közöltekre tekintettel a Testület úgy határozott, hogy a panaszossal szemben a rendőrök objektív alapon, részrehajlásmentesen intézkedtek, így nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

V.

A Testület vizsgálata során megállapította, hogy rendőrségnek a helyszínen saját észlelése alapján, az Rtv. 13. §-a szerint keletkezett intézkedési kötelezettsége, melynek eleget tett, annak keretén belül a lehetőségekhez képest intézkedett, így a Testület véleménye szerint a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga nem szenvedett sérelmet. A Testület megállapította azt is, hogy a panaszos előállítására megfelelő jogalap birtokában került sor, így álláspontja szerint nem sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga az előállítás foganatosítása kapcsán. Azonban a Testület álláspontja szerint sérült a panaszos személyi szabadsághoz való alapvető joga az előállítása időtartama kapcsán, hiszen az indokolatlanul, szükségtelenül és aránytalanul hosszú volt. Az előállítás okának közlése kapcsán a Testület úgy véli, hogy a panaszos tisztességes eljáráshoz való csekély fokban sérült, mivel a rendőrök nem közölték a panaszossal az előállítás okát. A Testület álláspontja szerint a panaszos előállításának körülményei tekintetében nem sérült a panaszos emberi méltósághoz fűződő alapvető joga. Tekintettel arra, hogy a panaszos lemondott azon jogáról, hogy kéri ügyvédje értesítését a Testület álláspontja szerint nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz való joga. Továbbá a Testület nem találta megalapozottnak a panaszos részrehajló rendőri intézkedésre vonatkozó állítását, így véleménye szerint a rendőrség nem intézkedett vele szemben részrehajlóan, így a Testület arra a konklúzióra jutott, hogy nem sérült a panaszos tisztességes eljáráshoz fűződő alapvető joga.

A konkrét esetben megvalósult sérelem a Testület megítélése szerint – jellegénél fogva – eléri a súlyosság azon fokát, amely indokoltá teszi a panasz és az állásfoglalás megküldését az országos rendőrfőkapitánynak, ezért a Testület a rendelkező részben foglaltak szerint döntött.

Budapest, 2016. október 13.

Dr. Lukács Tamás
elnök, testületi tag

Dr. Kozma Ákos
elnökhelyettes

Fráterné dr. Ferenczy Nóra
testületi tag

Dr. Wildner Domonkos
előadó testületi tag

Dr. Cservák Csaba
testületi tag

FÜGGETLEN RENDÉSZETI PANASZTESTÜLET